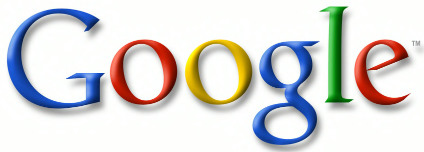
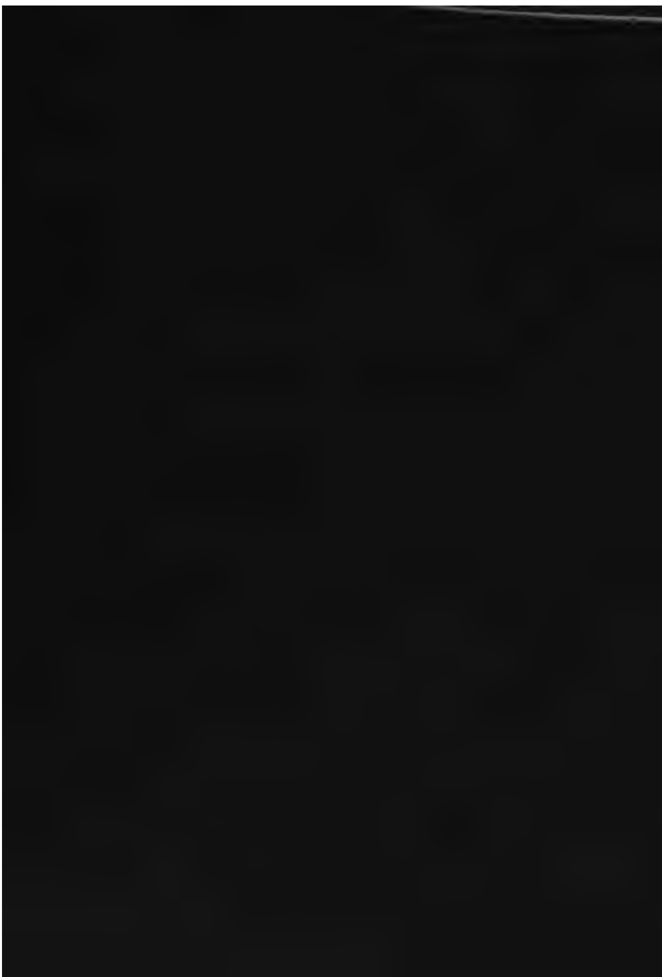

Babrius: Fabulae Aesopeae: 1777?

ΒΑΒΡΙΟΥ ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ.

BABRII
FABULAE CHOLIAMBICAE
CUM FRAGMENTIS

ET

FABULIS ALIUNDE NOTIS.

EDITIO STEREOTYPA

CURANTE

CAROL. HERM. WEISE.

LIPSIAE

SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.

1845.

PRAEFATIO.

Lepidissimae Babrii fabulae postquam primum impressae prodierant, quivis facile intelligebat, brevi futurum esse, ut abs quovis illae Graecarum literarum haud rudi cupide expeterentur. Quare Tauchnitius etiam, quum primum fieri posset, suae eas classicorum scriptorum collectioni inserere decreverat, tam ob ipsarum fabularum praestantiam, quam propter lectorum commoditatem, qui, assueti harum editionum modulo ac ornatui, hac potissimum forma exscriptas cognoscere atque lectitare vellent.

Notus fuit antehac Babrius et ex aliorum et imprimis ex Suidae haud infrequentibus citatis, quae sane per se iam indubitatum de dignitate poetae testimonium haberi poterant; notior etiam factus, postquam Neveletus, Bentleius et imprimis Tyrwhittus accuratius eius reliquias considerarunt, Aesopiarumque fabularum editores recentissimi, Furia, Coray, Schneiderus uterque, Bergerus, et alii viri docti, Babrianis fabulis ex Aesopiarum collectionibus, quae e codicibus

Vaticanis, Bodleianis, Vossianis, innotuerant, eruendis constituendisque operam impenderunt. Interea evenit nuperrimis temporibus, ut, quum ab regimine Franko-gallorum, Villemainio suadente, anno hui. sec. XL. Graecus homo Minoides Menas Macedo in Graeciam esset missus ad investigandos, si qui reperiri possent, novos veterum scriptorum codices, is inter alios in montis Atho monasterio quodam, ad Lauram dicto, reperiret librum manuscriptum, ut ipse iudicabat, seculi decimi, CXXIII Babrii fabulas alphabetico ordine digestas continentem; quem ille, quia nimis magnum pro eo pretium postulabatur, totum illic exscripsit et manuscriptum Parisios attulit, ubi ejus edendi cura Boissonadio est demandata. Is igitur principem eius et egregiam splendidamque apud Didotum curavit editionem, cum versione Latina et notis praeclaris, quae prodiit mense Sept. anni 44; quam brevi post, mense Oct. ineunte, secuta est altera minor, ab eodem curata, nudo textu Graeco, haud paucis tamen locis denuo reficto et emendato, in qua et deleta sunt epimythia illa prosaica, quae ex codice in prima comparent, nullo dubio ab seriori manu adiecta, et maximam partem valde debilia, de quibus Babrius numquam cogitavit. Interim quum prima editio vix lucem adspexisset, maturaverunt Helvetii, Baiterus etc., editionem minori sumtu parabilem, quae tenuiorum censui hominuni subveniret; cuius editionis textus iam plene erat ex-

scriptus, quum primum Boissonadii altera prodiit; unde factum est, ut neutra earum ex altera quidquam in textu constituendo iuvari posset. Ex his igitur editionibus nostra haec est effecta, in qua constituenda ita illis usi sumus, ut bona cuiusque seligeremus; ubicumque autem cum alterutra aut neutra earum faciendum duximus, eorum locorum in notis post textum positis faceremus indicium: omnino autem in emendando textu modeste moderateque versaremur, ne forte color recensionis, quae in libro obtinebat, nimium turbaretur. Lachmanniana, quae hoc ipso demum tempore prodiit, postliminio ad nonnulla emendanda sumus usi; coniecturas, quarum illa plurimas praebet, ideo recipere non licuit, quia nostra iam in tabulis plene erat exscripta, nec in notis quidquam mutari potuit. Fragmenta et fabulas Babrii ex Aesopearum codicibus collectas adiunximus, quatenus eae non iam in ipso Babriano volumine perscriptae legebantur.

Ceterum Babrius noster neque unde oriundus, neque quando aut ubi vixerit, quidquam certo uspiam adnotatum legitur. Vixisse sub Augusto, vel potius ante Augustum, colligi volunt ex citato Apollonii Sophistae (cf. apud nos fragm. 12.) qui sub Augusti tempora scripsisse creditur; et ex Aviani praefatione ad suas fabulas (quas v. in Corpore Fabularum Tauchn.) ubi Babrius inter Horatium et Phaedrum nominatur. In Asia autem degisse colligunt ex fabula LVII. ubi de

dicamus,) vel augerent, vel nova adderent, ubi nullum poeta adiecerat, qui omnino parcior in his adiiciendis fuisse videtur, et merito, quia maximam partem valde sunt superflua. Atque interpolationis exempla sunt v. c. prologus, et fabula XII collata cum eadem apud Tyrwhittum, et fab. 68. In dictione autem grammaticorum citata haud raro multum discrepant, et interdum meliora, interdum vero et deteriora exhibent.

Unde in quantum hic altioris criticae exercendae campus pateat, perspicitur.

Interim homini harum rerum curioso, Graecitatisque gnaro, et album ab atro discernere haud hebeti, vix quamquam iucundiorem lectionem commendari posse puto, his Babrii fabellis.

Scr. Lips. m. Maio a. XLV.

C. H. Weise.

BABRII FABULAE AESOPEAE CXXIII.

ΒΑΒΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΣΤΙΧΟΙ ΧΩΛΙΑΜΒΙΚΟΙ.

Προοίμιον.

Γενεὴ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,
ὦ Βράγχε τέκνον, ἣν καλοῦσι χρυσείην......
Τρίτη δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη·
μεθ᾽ ἣν γενέσθαι φασὶ θείαν ἡρώων.
Πέμπτη, σιδηρᾶ ῥίζα, καὶ γένος χεῖρον.
Ἐπὶ τῆς δὲ χρυσῆς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων
φωνὴν ἔναρθρον εἶχε καὶ λόγους ᾔδει·
ἀγοραὶ δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.
Ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης·
ἐλάλει δὲ πόντιος ἰχθὺς [Βράγχε,] νηῒ καὶ ναύτῃ·

στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργοὺς ὡμίλουν.
Ἐφύετ᾽ ἐκ γῆς πάντα μηδὲν αἰτούσης·
θνητῶν δ᾽ ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἑταιρείη.
Μάθοις δ᾽ ἂν οὕτω ταῦτ᾽ ἔχοντα καὶ γνοίης
ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμῶν Αἰσώπου,
μύθους φράσαντος, τῆς ἐλευθέρας μούσης.
[Ὧν νῦν ἕκαστον ἂν θείης ἐμῇ μνήμῃ,
μελισταγές σοι νῷ τὸ κηρίον θήσω,
πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλάσαι.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

α'.

Τοξότης καὶ λέων.

Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζῴων
φυγή τε πάντων καὶ φόβου δρόμος πλήρης.
Λέων δὲ τοῦτον προὐκαλεῖτο θαρσήσας
αὐτῷ μάχεσθαι. „Μεῖνον," εἶπε, „μὴ σπεῦδε,"
ἄνθρωπος αὐτῷ, „μηδ᾽ ἐπελπίσῃς νίκῃ·
„τῷ δ᾽ ἀγγέλῳ μου πρῶτον ἐντυχών, γνώσῃ,
„τί σοι ποιητόν ἐστιν." Εἶτα τοξεύει,
μικρὸν διαστάς· χὠ μὲν οἰστὸς ἐκρύφθη
λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας
ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.

Τούτου δ' ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἱστήκει.
Ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
„Οὔ με πλανήσεις," φησίν, „οὐδ' ἐνεδρεύσεις·
„ὅπου γὰρ οὕτω φοβερὸν ἄγγελον πέμπει,
„πῶς αὐτὸς ἤδη πικρός ἐστι, γιγνώσκω."

β'.

Γεωργὸς δίκελλαν ἀπολέσας.

Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ἐπεζήτει,
μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἀγροίκων.
Ἠρνεῖθ' ἕκαστος. Οὐκ ἔχων δ' ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὁρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους
εἶναί τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
Ὡς δ', εἰσιόντες τὰς πύλας, ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἔνιζον, κἀπέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
Ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας, εἶπεν· „Ὡς μάτην ἥκω!
„Κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεός γ' ἂν εἰδείη,
„ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
„ζητεῖ δὲ μισθοῦ, μή τις οἶδεν ἀνθρώπων;"

γ′.

Αἰπόλος καὶ αἴξ.

Αἶγάς ποτ᾽ εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος χρῄζων
ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ᾽, ὡς αἱ μὲν ἦλθον, αἱ δ᾽ οὔπω,
μιᾶς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου,
τὸ κέρας κατέαξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.
Τὴν δ᾽ ἱκέτευε· „Μή, χίμαιρα συνδούλη,
„πρὸς τοῦ σε Πανός, ὃς νάπας ἐποπτεύει,
„τῷ δεσπότῃ, χίμαιρα, μή με μηνύσῃς·
„ἄκων γὰρ ηὐστόχησα, τὸν λίθον ῥίψας.“
Ἡ δ᾽ εἶπε· „Καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω;
„Τὸ κέρας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω.“

δ′.

Ἁλιεὺς καὶ ἰχθύς.

Ἁλιεὺς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
ἀνείλετ᾽· ὄψου δ᾽ ἔτυχε ποικίλου πλήρης.
Τῶν δ᾽ ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων
ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου·
ὁ μέγας δ᾽ ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη.
Σωτηρία πως ἐστὶ καὶ κακῶν ἔξω
τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κίνδυνον.

ε'.

Ἀλεκτορίσκοι.

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
Τούτων ὁ λειφθεὶς (τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης,)
ἐκρύπτετ' οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης.
Ὁ δ' ἄλλος εὐθὺς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
Καὶ τὸν μὲν αἰετός τις ἐκ στέγους ἄρας,
ἀπῆλθ'· ὁ δ' ἄλλος ἀμφίβαινε θηλείαις,
ἀμείνονα σχὼν τἀπίχειρα τῆς ἥττης.
Ἄνθρωπε, καὶ σὺ μή ποτ' ἴσθι καυχήμων,
ἄλλου πλέον σε τῆς τύχης ἐπαιρούσης.
Πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.

ϛ'.

Ἁλιεὺς καὶ ἰχθύδιον.

Ἁλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ἠόνα ξύων,
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον ζώων,
μικρόν ποτ' ἰχθὺν ὁρμιῆς ἀφ' ἱππείης
ἤγρευσεν ἐκ τῶν εἰς τάγηνον ὡραίων.
Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων·
„Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ πόσου με πωλήσεις;

„Οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος· ἀλλά με πρώτῃ
„πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκὶς ἀπέκυσεν μήτηρ.
„Νῦν οὖν ἄφες με· μὴ μάτην ἀποκτείνῃς.
„Ἐπὴν δὲ, πλησθεὶς φυκίων θαλασσείων,
„μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις
„τότ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ."
Τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε καὶ σπαίρων·
ἀλλ᾽ οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν·
ἔφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξείῃ σχοίνῳ·
„Ὁ μὴ τὰ μικρά, πλὴν βέβαια, τηρήσας,
„μάταιός ἐστιν, ἂν γ᾽ ἄδηλα θηρεύῃ.

ζ'.

Ἵππος καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. Τοῦτον εἰώθει
κενὸν παρέλκειν· ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
ὄνῳ γέροντι. Πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων,
ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὡμίλει·
„Ἄν μοι θελήσῃς συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,
„τάχ᾽ ἂν γενοίμην σῶος· εἰ δὲ μή, θνήσκω."
Ὁ δ᾽ „Οὐ προάξεις;" εἶπε, „μή δ᾽ ἐνοχλήσῃς."
Εἷρπεν σιωπῶν· τῷ κόπῳ δ᾽ ἀπαυδήσας
πεσὼν ἔκειτο νεκρὸς, ὡς προειρήκει.
Τὸν ἵππον οὖν παρ᾽ αὐτὸν εὐθέως στήσας
ὁ δεσπότης, καὶ πάντα τὸν γόμον λύων,
ἐπ᾽ αὐτὸν ἐτίθει, τήν σάγην τε τοῦ κτήνους,

καὶ τὴν ὀνείην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.
Ὁ δ᾽ ἵππος „Οἴμοι τῆς κακῆς“ ἔφη „γνώμης!
„Οὐ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἠβουλήθην,
„τοῦτ᾽ αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρεία.“

η΄.

Ἄραψ καὶ κάμηλος.

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,
πότερ᾽ ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
αἱροῖτο. Χὠ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
εἶφ᾽· „Ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη;“

θ΄.

Ἁλιεὺς αὐλῶν.

Ἁλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε, καὶ σοφῶς ηὔλει.
Καὶ δή ποτ᾽ ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
πολὺ πρὸς αὐλῶν ἡδυφωνίην ἥξειν,
τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
Ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμε, καὶ μάτην ηὔλει,
βαλὼν σαγήνην ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.
Ἐπὶ γῆς δ᾽ ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
τοιαῦτ᾽ ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων·
„Ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε· κρεῖσσον ἦν, ὑμᾶς
„πάλαι χορεύειν, ἡνίκ᾽ εἰς χοροὺς ηὔλουν.“

Οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐδ᾽ ἀλύοντα κερδαίνειν·
ὅταν βαλὼν δὲ τοῦθ᾽ ἕλῃς ὅπερ βούλει,
τοῦ κερτομεῖν σοι καιρός ἐστι καὶ παίζειν.

ι΄.

Δούλη καὶ Ἀφροδίτη.

Αἰσχρᾶς τις ἤρα καὶ κακοῤῥύπου δούλης
ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἅπανθ᾽ ἑτοίμως· ἡ δὲ, χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πάσῃ μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ·
τὴν δ᾽ Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίην τούτων,
λύχνοις ἐτίμα, καὶ καθ᾽ ἡμέραν πᾶσαν
ἔθυεν, ηὔχεθ᾽, ἱκέτευεν, ἠρώτα·
ἕως πότ᾽ αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ᾽ ὕπνους, καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ
„Μή μοι χάριν σχῇς ὡς καλήν σε ποιούσῃ·
„τούτῳ κεχόλωμαι“ φησίν, „ᾧ καλὴ φαίνῃ.“
Ἅπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων,
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

ια΄.

Ἄνθρωπος καὶ ἀλώπηξ.

Ἀλώπεκ᾽, ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων,
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,

τὴν κέρκον ἅψας, καὶ λίνον τι προσδήσας,
ἀφῆκε φεύγειν. Τὴν δ' ἐπίσκοπος δαίμων
ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὡδήγει
τὸ πῦρ φέρουσαν. Ἦν δὲ ληΐων ὥρη
καὶ καλλίπαις ἀμητὸς ἐλπίδων πλήρης.
Ὁ δ' ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων·
οὐδ' εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.
Χρὴ πρᾶον εἶναι, μηδ' ἄμετρα θυμοῦσθαι.
Ἔστιν τις ὀργῆς Νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

ιβ'.

Ἀηδὼν καὶ χελιδών.

Ἀγροῦ χελιδὼν ἐξεπωτήθη μακράν·
εὗρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
Ἐκ τοῦ μέλους δ' ἔγνωσαν αἱ δύ' ἀλλήλας·
καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
Ἡ μὲν χελιδὼν εἶπε· „Φιλτάτη, ζώεις;
„Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
„Ἀεί τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
„καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων.
„Ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
„σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις.
„Ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε, καὶ παρ' ἀνθρώποις

„ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἴκει,
„ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις, ᾄσεις.
„Τί σε δροσίζει νυκτὸς ἔννυχος στίβη,
„καὶ καῦμα θάλπει, πάντα δ᾽ ἀγρῶτιν τήκει;
„Ἄγε δὴ σεαυτήν, σοφὰ λαλοῦσα, μήνυσον."
Τὴν δ᾽ αὖτ᾽ ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
„Ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις·
„καὶ μή μ᾽ ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσῃς.
„Μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·
„οἶκος δέ μοι πᾶς κἀπίμιξις ἀνθρώπων
„λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει."
Παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
λόγος σοφὸς καὶ μοῦσα καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ᾽, ὅταν, πάλαι τις εὐσθενῶν, ὀφθῇ
τούτοις ταπεινὸς αὖθις, οἷς συνοικήσῃ.

ιγ΄.

Γεωργὸς καὶ πελαργός.

Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας,
γεράνους, σποραίων πολεμίας, συνειλήφει.
Τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων·
ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει·
„Οὐκ εἰμὶ γέρανος· οὐ σπόρον καταφθείρω.
„Πελαργός εἰμι (χῇ χρόη με σημαίνει),
„πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῴων·
„τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω."

Κἀκεῖνος „Ὦ πελαργέ, τίνι βίῳ χαίρεις,
„οὐκ οἶδα,“ φησίν· „ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω·
„ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τἄργα τἀμὰ πορθούσαις.
„Ἀπολῇ μετ᾽ αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ᾽ ὧν ἥλως.“
Κακοῖς ὁμιλῶν, ὡς ἐκεῖνοι, μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.

ιδ'.

Ἄρκτος καὶ ἀλώπηξ.

Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ᾽ ἔφασκε μὴ σύρειν.
Πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπε· „Μᾶλλον ᾑρούμην,
„εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἥπτου.“
Ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρόν με θρηνείτω.

ιε'.

Ἀθηναῖος ἀνὴρ καὶ Θηβαῖος.

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκός, ὡμίλει.
Ῥέων δ᾽ ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις ἡρώων·
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις, οὐδ᾽ ἀναγκαίη.
Τέλος δ᾽ ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν, ὕμνει·

ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν, ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
Λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·
ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ·
„Πέπαυσο· νικᾷς. Τοιγαροῦν χολωθείη
„Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις."

ιϛ'.

Λύκος καὶ γραῦς.

Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι· „Παῦσαι, μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω."
Ὁ λύκος δ' ἀκούσας, τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας, ἔμεινεν, ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη·
αὐτὸς δὲ πεινῶν, καὶ λύκος χανὼν ὄντως,
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
Λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα·
„Πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις;"
Ὁ δ' εἶπε· „Πῶς γὰρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω;"

ιζ'.

Αἴλουρος καὶ ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη·

τὸν δ᾽ εἶδ᾽ ἀλέκτωρ-πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ᾽ ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
„Πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
„οὐδεὶς δ᾽ ὀδόντας εἶχεν αἰλούρου ζῶντος.“

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

ιη΄.

Βορέας καὶ Ἥλιος.

Βορέῃ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι· πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἀπεκδύσει.
Βορέης δὲ φυσᾷ πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,
βίᾳ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν.
Ὁ δ᾽ οὐ μεθῆκε μᾶλλον, ἀλλὰ ῥιγώσας
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
Ὁ δ᾽ Ἥλιος τὸ πρῶτον, ἡδὺς ἐκκύψας,
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους·
ἔπειτα δ᾽ αὖ προσῆγε τὴν ἀλέην πλείω,
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·
αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.
Βοῤῥῆς μὲν οὕτως συγκριθεὶς ἐνικήθη.
Λέγει δ᾽ ὁ μῦθος· πρᾳότητα, παῖ, ζήλου·
ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον, ἢ βίᾳ ῥέζων.

ιθʹ.

Βότρυς καὶ ἀλώπηξ.

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρωρείης
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλη κερδὼ
ἰδοῦσα πλήρεις, πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶ πορφυρῆς θιγεῖν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρυγητὸν ἀκμαίη.
Κάμνουσα δʼ ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν)
παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
„Ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην."

κʹ.

Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς.

Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
Τῆς δʼ ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν αὐτὸν, ἀργὸς εἱστήκει,
τῷ δʼ Ἡρακλεῖ προσηύχεθʼ, ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα·
θεὸς δʼ ἐπιστὰς εἶπε· „Τῶν τροχῶν ἅπτου,
„καὶ τοὺς βόας κέντιζε· τοῖς θεοῖς δʼ εὔχου,
„ὅταν τι ποιῇς καὐτὸς, ἢ μάτην εὔξῃ."

κα΄.

Βόες.

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότ᾽ ἐζήτουν,
ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην.
Καὶ δὴ συνηθροίζοντο, πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ᾽ ἀποξύνοντες· εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ γὰρ ἦν ἀροτρεύσας)
„Οὗτοι μὲν ἡμᾶς" εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
„σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
„ἢν δ᾽ εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
„διπλοῦς τότ᾽ ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
„τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ."
Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὁρᾶν ὀφείλει, μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.

κβ΄.

Ἀνὴρ μεσοπόλιος καὶ δύο ἐρώμεναι.

Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης)
λευκάς, μελαίνας, μιγάδας ἐκλόνει χαίτας·
εἶτ᾽ εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
Ἤρα γυναικῶν δύο, νέας τε καὶ γραίας·
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει

βλέπειν ἐραστὴν, συγγέροντα δ' ἡ γραῖα.
Τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαίη
ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας·
ἔτιλλε δ' ἡ γραῦς, εἰ μέλαιναν ηὑρήκει·
ἕως φαλακρὸν ἡ νέα τε χὴ γραῖα
ἔθηκαν, ἑκάστη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
ἀεὶ γὰρ εὖγε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
Φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·
ἐλεεινὸς, ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
ἀεὶ γὰρ εὖγε δακνόμενος ἐκγυμνοῦται.

κγ'.

Βοηλάτης ταῦρον ἀπολέσας.

Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει·
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ, νομαίῳ Πανὶ, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοιτο τὸν κλέπτην.
Ὄχθον δ' ὑπερβὰς, τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦς προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
Ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν·
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥρην ἐκφορουμένην λύπης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

κδ'.

Γάμοι Ἡλίου.

Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ·
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
Καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οἷς εἶπε παύσας φρῦνος· „Οὐχὶ παιάνων
„τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
„ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
„τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
„ὅμοιον αὑτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;"
Χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων,
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.

κε'.

Λαγωοὶ καὶ βάτραχοι.

Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης,
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων

βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν· καί τις εἶπε θαρσήσας·
„Ἄψ νῦν ἴωμεν· οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
„ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν."

κϛ'.

Γεωργὸς καὶ γέρανοι.

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
Ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
Αἱ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπόν, ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων ἠλόησε τὰς πλείους.
Αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
„Φεύγωμεν" ἐκραύγαζον „εἰς τὰς Πυγμαίων·
„ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
„ἔοικεν· ἤδη δ' ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν."

κζ'.

Γαλῆ συλληφθεῖσα.

Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας,
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ.

Τῆς δ᾽ αὖ λεγούσης, „Ὡς κακὴν χάριν τίνεις
„ὧν ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας!“
„Ἐπιμαρτυρῶ σοι·“ φησίν, „ἀλλὰ καὶ πάσας
„ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ᾽ οἶκον ἠρήμους·
„κρεῶν ἀνέῳγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,
„βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ᾽ ἡμᾶς.“

κη΄.

Βοῦς καὶ φρῦνος.

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ᾽ αὐτόσ᾽ (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ,
παρὰ τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ποτ᾽ ἦν, ἐπεζήτει.
„Τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης
„ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ᾽ οὗ κεῖται
„χηλῇ μαλαχθείς.“ Ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα
φυσῶσ᾽ ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. Οἱ δὲ „Παῦου, μὴ ποίου, μῆτερ·
„θᾶσσον σεαυτὴν“ εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
„ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.“

κθ΄.

Ἵππος γέρων.

Γέρων ποθ᾽ ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη,
ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν·

καὶ δὴ στενάξας εἶπεν· „Ἐκ δρόμων οἵων
„καμπτῆρας οἵους ἀλφίτοισι γυρεύω!“
[Μὴ λίην ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον·]
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

λ′.

Λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς.

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην.
Τὸν δ᾽ ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην,
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει)
ὁ δὲ χειροτέχνης ὡς θεὸν καθιδρύσων.
Ἦν δ᾽ ὀψέ· χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. Ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις
εἶδεν λέγοντα· „Τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
„ἓν γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις.“

λα′.

Γαλαῖ καὶ μύες.

Γαλαῖ ποτ᾽ εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον, αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ᾽ ἐνίκων. Οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης

*ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
ἀεὶ δ᾽ ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
Εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ᾽ ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,
οἳ σφᾶς ἐκόσμουν, καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.
Ἐπεὶ δ᾽ ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
καί τις γαλῆν μῦς προὐκαλεῖτο θαρσήσας,
οἵ τε στρατηγοὶ, λεπτὰ πηλίνων τοίχων
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀχρεῖα,
ἡγοῦντο, παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους·
πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει·
ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι θ᾽ ἑάλωσαν αὐτόθι μυχῶν πρόσθεν.
Νίκη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
Λέγει δ᾽ ὁ μῦθος· „Εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
„τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων.“*

λβ′.

Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη.

*Γαλῇ ποτ᾽ ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ Πόθων μήτηρ,
μορφὴν ἀμεῖψαι, καὶ λαβεῖν γυναικείην*

καλῆς γυναικός· ἧς τίς οὐκ ἔχων ἤρα;
Ἰδὼν δ᾽ ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
γαμεῖν ἔμελλεν· ἠρμένου δὲ τοῦ δείπνου
παρέδραμεν μῦς. Ἡ δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κλίνης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη·
γάμου δὲ δαίτη λέλυτο, καὶ καλῶς παίξας
Ἔρως ἀπῆλθε· τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

λγ΄.

Γεωργὸς καὶ ψᾶρες.

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ᾽ ὥρη·
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νειὸν ῥίψας
ἐφύλασσεν ἑστώς. Καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ᾽, ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
Τῷ δ᾽ ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. Οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην πότ᾽ ᾐτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. Εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην· τόν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν· „Ὦ παῖ, (χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
„σοφὸν δολῶσαι φῦλον,) ἡνίκ᾽ ἂν τοίνυν
„ἔλθωσιν, ἐγὼ μὲν“ εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω·
„σὺ δ᾽ οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
Οἱ ψᾶρες ἦλθον, κἀνέμοντο τὴν χώρην.

Ὁ δ᾽ ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ᾽ οὐκ ἔφευγον. Τῷ δ᾽ ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ᾽ ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον. Οἱ δ᾽ ἔφευγον ἐκ χώρης.
Γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
Καί τις κολοιῶν εἶπε· „Φεύγετ᾽ ἀνθρώπων
„γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
„λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ᾽ ἔργα ποιούντων.“
Δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων.

λδ΄.

Παῖς ἐσθίων σπλάγχνα.

Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων
ἅλω πλατεῖαν οἰνάσιν κατεστρώκει,
κρεῶν τραπέζας εἶχε, καὶ πίθους οἴνου.
Ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
κἀπῆλθ᾽ ἐς οἴκους, γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
Πεσὼν δ᾽ ἐφ᾽ ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις „Οἴμοι,
„τί ταῦτ᾽;“ ἐφώνει· „δυστυχὴς ἀποθνήσκω.
„Τὰ σπλάγχνα γὰρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει.“
Ἡ δ᾽ εἶπε· „Θάρσει, κἀπόβαλλε· μὴ φείδου·
„οὐ γὰρ σὰ, τέκνον, ἀλλ᾽ ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου.“
Ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας,
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

λε'.

Πίθηκοι.

Δύω μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει·
τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστιν οὐκ ἴση μήτηρ,
ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν, ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης,
θάλπουσα κόλποις ἀγρίοις ἀποπνίγει,
τὸν δ' ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει·
κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζώει.
Τοιοῦτο πολλῶν ἐστιν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

λϛ'.

Φηγὸς καὶ κάλαμος.

Δρῦν αὐτόριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας
ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων,
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων.
Πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν εἱστήκει,
ἐλαφρὸν ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
Θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν, λίην
λεπτός τ' ἐὼν κἀβληχρὸς, οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεῤῥιζώθη.
Σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε· „Μηδὲν ἐκπλήσσου·
„σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης·

„ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
„κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ.“
Κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει,
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ᾽ εἴκειν.

λζ΄.

Δάμαλις καὶ ταῦρος.

Δάμαλις ἐν ἀγροῖς, ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ
„Τάλας,“ ἐφώνει· „μόχθον οἷον ὀτλεύεις!“
Ὁ βοῦς δ᾽ ἐσίγα, χὐπέτεμνε τὴν χώρην.
Ἐπεὶ δ᾽ ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη,
ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο, σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
Κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ᾽ εἶπε φωνήσας·
„Εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης·
„ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύῃ,
„καί σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει.“

λη΄.

Πεύκη.

Δρυτόμοι τινὲς, σχίσαντες ἀγρίην πεύκην,
ἐνῆραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη,

γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥάων.
Πεύκη στένουσα „Πῶς ἂν" εἶπε „μεμφοίμην
„τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
„ὡς τοὺς κακίστους σφῆκας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
„Ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ' ἐμπεσὼν διαῤῥήσσει."
Ὁ μῦθος δ' ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν πρὸς ἀνθρώπων
πάθοις τι τῶν ἔξωθεν, ὡς ὑπ' οἰκείων.

λθ'.

Δελφῖνες καὶ καρκίνος.

Δελφῖνες αἰεὶ διεφέροντο φυλαίναις·
τούτοις παρῆλθε καρκίνος μεσιτεύων·
ὡς εἴ τις ὢν ἄδοξος ἐν πολιτείαις
στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι.

μ'.

Κάμηλος.

Διέβαινε ποταμὸν ὀξὺν ὄντα τῷ ῥείθρῳ
κυρτὴ κάμηλος, εἶτ' ἔχεζε. Τοῦ δ' ὄνθου
φθάνοντος αὐτὴν, εἶπεν· „Ἦ κακῶς πράττω·
„ἔμπροσθεν ἤδη τἀξόπισθέν μου βαίνει."
Πόλις ἂν τις εἴποι τὸν λόγον τὸν Αἰσώπου,
ἧς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

μα΄.

Σαῦρα.

Διαῤῥαγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.
Βλάψεις σεαυτὸν, κοὐδὲν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τόν γε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

μβ΄.

Κύων καὶ μάγειρος.

Δεῖπνόν τις εἶχεν ἐν πόλει λαμπρὸν θύσας.
Ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας,
ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα·
κἀκεῖνος ἦλθε. Τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας
ὁ μάγειρος, ἐκτὸς ἐξέῤῥιψε τοῦ τοίχου
ἐς τὴν ἀγυιάν: τῶν κυνῶν δ᾿ ἐρωτώντων,
ὅπως ἐδείπνησ᾿, εἶπε· „Πῶς γὰρ ἂν κρεῖττον,
„ὅς οὐδὲ ποίαν ἀναλύειν με γινώσκω;“

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

μγ΄.

Ἔλαφος καὶ κυνηγέται.

Ἔλαφος κεράστης, ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας,
λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχαζούσης·

ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὴν θεωρήσας
χηλῆς μὲν ἕνεκα καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,
ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν ὡς καλοῖς ἄγαν ηὔχει.
Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γαῦρα πημαίνει.
Κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης
ὁμοῦ σαγήναις καὶ σκύλαξιν εὐρίνοις·
ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,
καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἴχνεσιν κούφοις.
Ἐπεὶ δέ τινα σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην,
κέρατα θάμνοις ἐμπλακεὶς ἐθηρεύθη,
καὶ ταῦτ' ἔφη· „Δύστηνος, ὡς διεψεύσθην!
„οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσωζον, οἷς ἐπῃδούμην·
„τὰ κέρατα δὲ προὔδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην.“
Περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνῃς,
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς προγινώσκων,
μηδ' αὖτ' ἀπογνῷς μηδ' ἀπελπίσῃς· οὕτω
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις.

μδ'.

Ταῦροι καὶ λέων.

Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς ἀεὶ μετ' ἀλλήλων.
Λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων,
ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν,
λόγοις δ' ὑπούλοις διαβολαῖς τε συγκρούων
ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥᾳδίαν θοίνην.

Ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,
ἐχθροῖς ἀπίστει, τοὺς φίλους δ' ἀεὶ τήρει.

με'.

Αἰπόλος καὶ αἶγες.

Ἔνιφεν ὁ Ζεύς· αἰπόλος δέ τις φεύγων
εἰς ἄντρον εἰσήλαυνε τῶν ἀοικήτων
τὰς αἶγας ἄκρῃ χιόνι λευκανθιζούσας.
Εὑρὼν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδυκυίας
αἶγας κερούχους ἀγρίας, πολὺ πλείους
ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,
ταῖς μὲν φέρων ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,
τὰς δέ γ' ἰδίας ἀφῆκε μακρὰ λιμώττειν.
Ὡς δ' ᾐθρίασε, τὰς μὲν εὗρε τεθνώσας·
αἱ δ' οὐκ ἔμειναν, ἀλλ' ὀρῶν ἀβοσκήτων
ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.
Ὁ δ' αἰπόλος γελαστὸς ἦλθεν εἰς οἴκους
αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰς κρείσσους,
οὐκ ὤνατ' οὐδ' ὧν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

μς'.

Ἔλαφος νοσῶν.

Ἔλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας
ἔκειτο πεδίων ἐν χλόῃ βαθυσχοίνῳ,

ἐξ ἧς ἕτοιμον χιλὸν εἶχε πεινήσας.
ἤρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζῴων
ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβὴς γείτων.
Ἐλθὼν δ' ἕκαστος, τῆς πόας ἀποτρώγων,
ᾔει πρὸς ὕλας· ὁ δέ γε πρὸς πείνης θνήσκει,
[ἔλαφος δὲ λιμῷ, κοὐ νόσῳ, κατεσκλήκει,]
μή πω κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας,
ὅς, εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἂν γεγηράκει.

μζ'.

Γεωργὸς καὶ υἱοί.

Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπέργηρως,
εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκήπτων
(ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν βίον τελευτήσειν)
ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τίς ἐστί που, ῥάβδων
δέσμην ἐνεγκεῖν· ἧκέ τις φέρων ταύτην.
„Πειρᾶσθε δή μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ,
„ῥάβδους κατᾶξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις."
Οἱ δ' οὐκ ἄρ' ἠδύναντο· „Κατὰ μίαν τοίνυν
„πειρᾶσθ'." Ἑκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης,
„Ὦ παῖδες, οὕτως" εἶπεν, „ἂν μὲν ἀλλήλοις
„ὁμοφρονῆτε πάντες, οὐδ' ἂν εἷς ὑμᾶς
„βλάψαι δύναιτο, κἂν μέγιστον ἰσχύῃ·
„ἢν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,
„πείσεσθ' ἕκαστος ταὐτὰ τῇ μιᾷ ῥάβδῳ."
Φιλαδελφία μέγ' ἀγαθόν ἐστιν ἀνθρώποις,
ἣ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.

μη΄.

Ἑρμῆς καὶ κύων.

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἱστήκει·
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. Κύων τούτῳ
εἶπε προσελθών· „Χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
„ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω
„θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην.“
Ὁ δ' εἶπεν· „Ἂν μὴ τοῦτό μοι 'πιλιχνήσῃς
„τοὔλαιον ἐλθών, μηδέ μοι προσουρήσῃς,
„χάριν εἴσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα.“

μθ΄.

Ἐργάτης καὶ τύχη.

Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ' ἀγνοίης
φρέατος ἐγγύς. Τῆς Τύχης δ' ἐπιστάσης
ἔδοξ' ἀκούειν· „Οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;
„μή σου πεσόντός αἰτίη παρ' ἀνθρώποις
„ἐγὼ λέγωμαι, καὶ κακὴν λάβω φήμην.
„Ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,
„ὅσ' ἂν παρ' αὐτοῦ δυστυχῇ τις, ἢ πίπτῃ.“

ν'.

Ἀλώπηξ καὶ δρυτόμος.

Ἔφευγ' ἀλώπηξ· τῆς δ' ὄπισθε φευγούσης
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. Ἡ δ' ἐκεκμήκει,
δρυτόμον δ' ἰδοῦσα, „Πρὸς θεῶν σὲ σωτήρων,
„κρύψον με ταύταις, αἷς ἔκοψας, αἰγείροις,
„καὶ τῷ κυνηγῷ" φησὶ „μή με μηνύσῃς."
Ὁ δ' οὐ προδώσειν ὤμνυ· ἡ δ' ἀπεκρύφθη.
Ἦλθεν κυνηγός, καὶ τὸν ἄνδρ' ἐπηρώτα,
μὴ τῇδ' ἀλώπηξ καταδέδυκεν ἢ φεύγει.
„Οὐκ εἶδον," εἶπε· τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ', οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη.
Ὁ δ' οὐκ ἐπισχών, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. Θερμοῦ δ' ἐκφυγοῦσα κινδύνου
κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. Τῇ δ' ὁ πρεσβύτης
„Ζωαγρίους μοι χάριτας" εἶπεν „ὀφλήσεις."
„Ἐῤῥυσάμην σε" φησίν, „ἀλλά μου μνήσκου."
„Πῶς οὐκ ἄν," εἶπεν, „ὧν γε μάρτυς εἱστήκειν;
„Ἔῤῥωσό τοίνυν, καὶ τὸν Ὅρκον οὐ φεύξῃ.
„Φωνῇ μ' ἔσωσας, δακτύλῳ δ' ἀπέκτεινας."
[Σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ' ἄν τις
λαθεῖν ἐπιορκῶν, προσδοκᾷ δίκην φεύγειν.]

να'.

Χήρα καὶ πρόβατον.

Ἐν τῷ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα.
Θέλουσα δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω,
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόῤῥω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
Ἀλγοῦν δὲ πρόβατον εἶπε· „Μή με λυμαίνου·
„πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
„Ἀλλ' εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρῄζεις,
„ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·
„εἰ δ' εἰρίων πόκου τε, κοὐ κρεῶν, χρῄζεις,
„πάλιν ἔστι κουρεὺς, ὅς κερεῖ με καὶ σώσει."

νβ'.

Βοηλάτης καὶ ἅμαξα.

Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄῤῥενες ταῦροι
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον. Ἡ δ' ἐτετρίγει·
καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἶχε. Τῇ δ' οὕτως,
ἐγγὺς προσελθὼν, εἶπεν, ὡς ἀκουσθῆναι·
„Ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις,
„ἄλλων ἐπ' ὤμοις φερομένη σιωπώντων;"
[Κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, † ὡσεὶπερ αὐτὸς κάμνων.]

νγ΄.

Λύκος καὶ ἀλώπηξ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη,
ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
Ὁ δ᾽ „Ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
„ἐγώ σε“ φησί „νὴ τὸν Πᾶνα, ζωγρήσω.“
Ἡ δ᾽ „Εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·
„ἔπειτα δ᾽, εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκοις·
„τρίτον δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς,“ εἶπε· „μὴ σύ γ᾽ εἰς ὥρας
„ἵκοιο, μηδέ μοι πάλιν συναντήσεις.“

νδ΄.

Εὐνοῦχος καὶ θύτης.

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην, ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος. Ὁ θύτης δ᾽, ἀγνοεῖν παραπλώσας,
„Ὅταν μὲν“ εἶπεν „αὔτ᾽ ἴδω, πατὴρ γίγνῃ·
„ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ᾽ ἀνὴρ φαίνῃ.“

νε΄.

Βοῦς καὶ ὄνος.

Ἕνα βοῦν τις εἶχε· τὴν ὄνον δὲ συζεύξας
ἠροτρία, πτωχῶς μέν, ἀλλ᾽ ἀναγκαίως.

Ἐπεὶ δὲ τοὔργον ἐτετέλεστο, καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτοὺς, ἥ τ᾽ ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν· „Τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη;“
Ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν· „Ὥσπερ εἰώθει.“

νς'.

Ζεὺς καὶ πίθηκος.

Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζῴοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε· πάντα δ᾽ ἔβλεπε κρίνων.
Ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος ὡς καλὴ μήτηρ,
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἠρμένη κόλποις.
Γέλως δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
Ἡ δ᾽ εἶπεν οὕτω· „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
„ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“
Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν·
τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.

νζ'.

Ἑρμοῦ ἅμαξα καὶ Ἄραβες.

Ἑρμῆς, ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης,
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου

σχεδίην ἀμείβων καὶ μέρος τῶν ἀνθρώπων,
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. Ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. Οἱ δ᾽, ὥσπερ
πολύτιμον, ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτήν, οὐδ᾽ ἀφῆκαν εἰς ἄλλους
ἔτι προελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.
Ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

νη΄.

Διὸς πίθος.

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας,
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ᾽ ἀνθρώπῳ.
Ὁ δ᾽ ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων,
τί ποτ᾽ ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ᾽ ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κἀκεῖ πέτεσθαι, τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
Μόνη δ᾽ ἔμεινεν ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. Τοιγὰρ ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

νθ'.

Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἀθηνᾶ καὶ Μῶμος.

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασὶ, καὶ τρίτη τούτοις
ἤριζ᾽ Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.
Ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῷον
ἄνθρωπον· ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις·
ὁ δ᾽ αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. Ἡιρέθη τούτοις
κριτὴς ὁ Μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.
Κἀκεῖνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
πρῶτον μὲν εὐθὺς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι,
ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε. Τοῦ δέ γ᾽ ἀνθρώπου,
μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ᾽ ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποι τις τὸν πέλας, τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίας δὲ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους
ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους δ᾽ ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
Τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;
„Πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.
„Ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ Μώμῳ."

ξ'.

Μῦς πεσὼν ἐν χύδρᾳ.

Ζωμοῦ χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ,
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος, ἐκπνέων τ᾽ ἤδη

„Βέβρωκα“ φησί, „καὶ πέπωκα, καὶ πάσης
„τροφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστί μοι θνήσκειν.“
Τότ᾽ ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
ἂν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

ξα΄.

Κυνηγὸς καὶ ἁλιεύς.

Ἤιει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας·
ᾔει δὲ γριπεύς, κύρτον ἰχθύων πλήσας·
καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ᾽ ἀλλήλοις.
Χὠ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιζῴων,
θήρην δ᾽ ὁ γριπεὺς ἠρέτιζεν ἀγρίην·
ἅ τ᾽ εἶχον ἀντέδωκαν. Εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον αἰεί, δεῖπνα δ᾽ εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· „Ἀλλὰ καὶ τούτων
„τὸ χρηστὸν ἐξολεῖται τῇ συνηθείᾳ·
„πάλιν δ᾽ ἕκαστος, ἃ πρὶν εἶχε, ζητήσει.“

ξβ΄.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος, ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης,
καὶ κριθιάσας, ἐτρόχαζε κἀφώνει,

τένοντα σείων· „Ἵππος ἐστί μοι μήτηρ,
„ἐγὼ δ᾽ ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥττων.“
Ἄφνω δ᾽ ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας·
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὢν ἀνεμνήσθη.

ξγ΄.

Ἥρως.

Ἦν τις κατ᾽ οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος. Ἔνθα δὴ θύων
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ
προσηύχετ᾽ αἰεί· „Χαῖρε, φίλταθ᾽ ἡρώων,
„καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει.“
Κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις
„Ἀγαθὸν μὲν“ εἶπεν „οὐδὲν ἄν τις ἡρώων
„οὔτ᾽ ἂν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
„κακῶν δὲ πάντων, ἅ τε σύνεστιν ἀνθρώποις,
„δοτῆρες ἡμεῖς. Τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῄζεις,
„εὔχου· παρέξω πολλά, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
„Πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας ἂν θύσῃς.“

ξδ΄.

Ἐλάτη καὶ βάτος.

Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
Ἐλάτης δ᾽ ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης·

„Καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
„καὶ, τῶν νεφῶν σύνοικος, ὀρθίη φύω·
„στέγη τε μελάθρων εἰμὶ, καὶ τρόπις πλοίων,
„δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων·“
βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν· „Ἢν λάβῃς μνήμην
„τῶν πελέκεών τε τῶν ἀεί σε κοπτόντων
„καὶ τῶν πελύκων τῶν ἀεί σε τεμνόντων,
„βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ.“
Ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε, χὐπέμεινε κινδύνους.

ξε'.

Γέρανος καὶ ταώς.

Ἤριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. „Ἀλλ' ἐγὼ ταύταις“
ἡ γέρανος εἶπεν, „ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
„ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω·
„σὺ δ', ὡς ἀλέκτωρ, ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
„χαμαὶ πτερύσσῃ“ φησίν, „οὐδ' ἄνω φαίνῃ.“
Θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην,
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

ξϛ΄.

Ἄνθρωπος σὺν δυσὶ πήραις.

Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
Τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζῴων
ἄνθρωπον ἐκ γῆς· ἐκ δὲ τοῦ δύω πήρας
κρεμάσαι φέροντά φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις
κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
ἰδίων δ᾽ ὄπισθεν, ἥτις ἦν πολλῷ μείζων.
Διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν ἀλλήλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

ξζ΄.

Ὄναγρος καὶ λέων.

Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ᾽ ὄνος ἐν ποσὶ κρείσσων.
Ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζῴων,
ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας,
καὶ „Τὴν μὲν αὐτός“ φησι „λήψομαι πρῶτος·
„βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην,
„ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός· ἡ τρίτη δ᾽ αὕτη
„κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν.“
Μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε, μηδὲ κοινώνει.

ξη'.

Ἀπόλλων καὶ Ζεύς.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύειν.
[„Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει."]
Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.
Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους·
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας
τόξοιο νευρήν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος,
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου κήπου.
Ὁ Ζεὺς δέ, διαβὰς τοῦτο μέτρον, εἱστήκει,
καὶ „Ποῦ βάλω, παῖ," φησίν, „οὐκ ἔχω χώραν."
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

ξθ'.

Λαγωὸς καὶ κύων.

Θάμνου λαγωὸν τὸν δασύπουν ἀναστήσας
κύων ἐδίωκεν, οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν·
δρόμῳ δ' ἐλείφθη· καί τις αἰπόλος σκώπτων
„Ὁ πηλίκος σου" φησὶν „εὑρέθη θάσσων."
Ὁ δ' εἶπεν· „Ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
„τρέχει τις, ἄλλως δ' αὑτὸν ἐκ κακοῦ σῴζων."

ο'.

Θεῶν γάμοι.

Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
παρῆν ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐσχάτῳ κλήρῳ.
Ὕβριν δὲ γήμας, ἣν Ἄρης κατειλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη·
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
Μή γ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις ἐπέλθοι προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

οα'.

Γεωργὸς καὶ θάλασσα.

Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρώρης,
„Ὦ πέλαγος“ εἶπεν, „εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
„ἀνηλεὲς στοιχεῖον, ἐχθρὸν ἀνθρώποις!“
Ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα, καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν, εἶπε· „Μή με βλασφήμει·
„ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
„ἄνεμοι δὲ πάντες, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.

„Τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
„ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης.“
Ὅτι πολλὰ πράγμαθ᾽ αἱ κακαὶ φύσεις χρηστὰ
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.

οβ'.

Ὄρνεις καὶ κολοιός.

Ἶρίς ποτ᾽, Οὐρανιώνων πορφυρῆ κῆρυξ,
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ᾽ εὐθὺς ἠκούσθη·
καὶ πάντ᾽ ἀέθλων ἔσχεν ἵμερον ζῴων.
Ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει,
πάντων τ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ᾽ αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσούς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
Ἦλθεν δ᾽ ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην,
γέρων κορώνης υἱός· ἄλλο δ᾽ ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθ᾽ ὑγρῶν ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων,
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤϊξεν αἰετοῦ κρείσσων.
Ὁ Ζεὺς δ᾽ ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτόν, ὡς Ἀθηναία,
ἤλεγξεν, ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
Ὁ δ᾽ εἶπεν αὐτῇ· „Μή με συκοφαντήσῃς.“
Τὸν δ᾽ ἄρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλη,
καὶ κίσσα, καὶ κορυδαλὸς οὖν τάφοις παίζων,

χὠ νηπίων ἔφεδρος ὀρνέων ἴρηξ,
τά τ' ἄλλ' ὁμοίως. Καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.
Ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.

ογ'.

Ἰκτῖνος.

Ἰκτῖνος ἀρχὴν εἶχεν ὀξέην κλαγγήν·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον, οὔτε τὴν κρείττω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν, οὔτε τὴν πρώτην.

οδ'.

Ἄνθρωπος, ἵππος, βοῦς καὶ κύων.

Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
Κἀκεῖνος, αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας,
παρῆγεν ἔνδον, καί, παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ, παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
Ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἀφ' ὧν ἔζων·
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις

ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ, εἰς μέσους ἥκων,
μοχθεῖ, φίλεργός τ' ἐστὶν, ὄλβον ἀθροίζων·
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασὶ, τοὺς τελευταίους.
Διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

οε'.

Ἰατρὸς ἄτεχνος.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος, ἀῤῥώστῳ
πάντων λεγόντων· „Μὴ δέδιθι, σωθήσῃ·
„πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ' ἔσῃ ῥάων."
ὁ δέ γ' ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·
„Ἕτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις·
„οὐκ ἐξαπατῶ σε," φησίν, „οὐδ' ἐνεδρεύω·
„τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερβήσῃ."
Ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῄει.
Χρόνῳ δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας
προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
Ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ „Χαῖρ'" ἔφη συναντήσας,
καὶ, πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω, διηρώτα.
Κἀκεῖνος εἶπεν· „Ἠρεμοῦσι, τῆς Λήθης
„πίνοντες. Ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
„πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
„ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους.

„ἀνέγραφον δὲ πάντας· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
„καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ᾽ ἐγὼ δείσας
„εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
„κἀπώμοσ᾽ αὐτοῖς, ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
„ἰατρὸς οὐκ εἶ, καὶ μάτην διεβλήθης."

ος΄.

Ἱππεὺς καὶ ἵππος.

Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ᾽ ἐπαύσατ᾽, ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη,
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκέτ᾽ εἶχεν ἐκ δήμου,
τότ᾽ ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,
μισθῷ δὲ φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ᾽ ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ᾽ ἀχύροισι δυστήνοις,
σάγην τε νώτοις ἔφερεν, οὐκέθ᾽ ἱππεῦσιν.
Ὡς δ᾽ αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ᾽ ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν,
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνον αὖ τὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν, ὡς ἐφιππεύσων.
Ὁ δ᾽ ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ᾽ ἰσχύων.
„Ἔντασσε πεζοῖς σαυτὸν" εἶπεν „ὁπλίταις·
„σὺ γάρ μ᾽ ἀφ᾽ ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας
„πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;"

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

οζ'.

Κόραξ καὶ ἀλώπηξ.

Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰσχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·
„Κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
θηητὸς αὐχήν, στέρνον αἰετοῦ φαίνεις·
„ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις·
„ὁ τοῖος ὄρνις κωφός ἐσσι, κοὐ κρώζεις!“
Κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν, ἐκεκράγει.
Τὸν δ' ἡ σοφὴ λαβοῦσα, κερτόμῳ γλώσσῃ
„Οὐκ ἦσθ' ἄφωνος“ εἶπεν, „ἀλλὰ φωνήεις.
„Ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα· νοῦς δέ σοι λείπει.“

οη'.

Κόραξ νοσῶν.

Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ·
„Μὴ κλαῖε, μῆτερ· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
„νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι.“
„Καὶ τίς σε“ φησί „τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει;
„Τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη;“

οθʹ.

Κύων καὶ σκιά.

Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου·
καὶ δὴ παρῄει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφωρμήθη.
Ἀλλ' οὔτ' ἐκείνην εὗρεν, οὔθ' ὃ βεβλήκει,
πεινῶσα δ' ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
Βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀνήλωται.

πʹ.

Κάμηλος.

Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
Ἡ δ' εἶπ'· „Ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν
„ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν."

παʹ.

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος.

Κερδὼ πιθήκῳ φησίν· „Ἣν ὁρᾷς στήλην,
„ἐμὴ πατρῴη τ' ἐστὶ, κἄτι παππῴη."

Κερδοῖ πίθηκος εἶπεν· „Ὡς θέλεις ψεύδου,
„ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείης.“
Κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
κἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.

πβ΄.

Λέων καὶ ἀλώπηξ.

Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη·
φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίτης.
Κερδὼ δ᾽ ἐπεχλεύαζεν, ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν λέων, ὁ πάντων βασιλεύων θηρῶν.
Ὁ δ᾽ „Οὐχὶ τὸν μῦν“ εἶπεν, „ὦ παλαμναίη,
„δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
„κακὴν δὲ μελέτην ἐπ᾽ ἐμὲ τῆς ὁδοῦ τρίβει.“
Ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.

πγ΄.

Ἵππος καὶ ἄνθρωπος.

Κριθάς τις ἵππου πᾶσαν ἡμέραν πίνων,
ἔτριβεν, ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ·

ὁ δ᾽ εἶπεν· „Εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
„καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει.“
Τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν
καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσει
**** τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.*

πδ′.

Κώνωψ καὶ ταῦρος.

Κώνωψ ἐπιστὰς κέραϊ καμπύλῳ ταύρου,
μικρόν τ᾽ ἐπισχὼν, εἶπε ταῦτα βομβήσας·
„Εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ σαίνω,
„καθεδοῦμ᾽ ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ᾽ αἰγείρου.“
Ὁ δ᾽ „Οὐ μέλει μοι“ φησίν, οὔτ᾽ ἐὰν μείνῃς,
οὔτ᾽ ἂν γ᾽ ἀπέλθῃς· οὐδ᾽ ὅτ᾽ ἦλθες ἐγνώκειν.“
Γελοῖος, ὅστις, οὐδὲν ὢν, κατ᾽ ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ᾽, ὥς τις ὤν, σφόδρα.

πε′.

Κύνες καὶ λύκοι.

Κυσὶν ποτ᾽ ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.
Κύων δ᾽ Ἀχαιὸς ᾑρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι· καὶ, μάχης ἐπιστήμων,
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. Οἱ δ᾽ ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξῃ, τὴν μάχην ἐνεδρεύσειν.

„Ἀκούσατ'" εἶπεν, „οὐ χάριν διατρίβω,
„τί δ' εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ' ἀεὶ προβουλεύειν.
„Τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος, ὧν ὁρῶ, πάντων
„ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
„οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν· εἰσὶν οἵδ' Ἀκαρνάνων,
„ἄλλοι δὲ Δόλοπες· οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
„αὐχοῦσιν· ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. Τί μηκύνω;
„Τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἕν ἐστιν, ὡς τούτοις.
„Ἄλλοι μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις·
„ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
„ἄλλοι δὲ λευκοί. Πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
„εἰς πόλεμον ἄρχειν" εἶπε „τῶν ἀσυμφώνων
„πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ' ἔχοντας ἀλλήλοις;"
Συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
τὸ δὲ στασιάζον ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.

πϛ'.

Ἀλώπηξ ὀγκωθεῖσα.

Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη.
Ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης.
Ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην,
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ', ὥσπερ εἰκός, ὠγκώθη,
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδῦναι.
Ἑτέρα δ' ἀλώπηξ, ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσ' „Ἀνάμεινον" εἶπεν, „ἄχρι πεινήσῃς·

„οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον, ἄχρι τοιαύτην
„τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην, ὅτ' εἰσῄεις."

πζ'.

Κύων καὶ λαγωός.

*Κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας
ἐδίωκε δάκνων αὐτόν, εἰ κατειλήφει·
μεταστραφεὶς δ' ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων.
Ὁ λαγωὸς „Ἁπλοῦν" εἶπε „θηρίον γίγνου·
„φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις;"
Ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν, οὔτε πιστεύειν.*

πη'.

Κορυδαλὸς καὶ νεοσσοί.

*Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
ὃς [τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων
καὶ] παῖδας εἶχε, ληΐου κόμῃ θρέψας,
λοφῶντας ἤδη, καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων,
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· „Νῦν ὥρη
„πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω."
Καί τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων*

ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων, ποῦ σφέας μεταστήσει.
Ὁ δ᾽ εἶπεν· „Οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
„ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
Ὡς αὖθις ἦλθεν, ἡλίου δ᾽ ὑπ᾽ ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον δώσειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις· „Ὄντως
„νῦν ἔστιν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
„ὅτ᾽ αὐτὸς αὑτῷ, κοὐ φίλοισι, πιστεύει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

πθ΄.

Λύκος καὶ ἀρνίον.

Λύκος ποτ᾽ ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης
ἰδὼν βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ᾽ ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
„Σύ μ᾽ οὔ τι πέρυσι, μικρὸς ὤν, ἐβλασφήμεις;“
„Ἐγὼ οὐ περυσινός, ὅς γ᾽ ἐπ᾽ ἔτος ἐγεννήθην.“
„Οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν, ἣν ἔχω, κείρεις.“
„Οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ᾽ ἐβοσκήθην.“
„Οὐδ᾽ ἆρα πηγὴν ἐκπέπωκας, ἣν πίνω;“
„Θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη.“
Τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβών τε καὶ τρώγων
„Ἀλλ᾽ οὐκ ἄδειπνον“ εἶπε „τὸν λύκον θήσεις,
„κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς.“

ϛʹ.

Λέων καὶ νεβρός.

Λέων ἐλύσσα· τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν· „Ἡμέων ταλαιπώρων!
„τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
„ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν;“

ϛαʹ.

Ταῦρος καὶ τράγος.

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις, χωρὶς αἰπόλου μείνας,
τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
Ὁ δ᾽ εἶπεν· „Οὐ σέ, τὸν λέοντα δ᾽ ἐκκλίνω.
„Ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
„ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ,
„πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου.“

ϛβʹ.

Κυνηγὸς δειλός.

Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·

ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων, ποῦ σφέας μεταστήσει.
Ὁ δ᾽ εἶπεν· „Οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
„ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
Ὡς αὖθις ἦλθεν, ἡλίου δ᾽ ὑπ᾽ ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον δώσειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις· „Ὄντως
„νῦν ἔστιν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
„ὅτ᾽ αὐτὸς αὑτῷ, κοὐ φίλοισι, πιστεύει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

πθ΄.

Λύκος καὶ ἀρνίον.

Λύκος ποτ᾽ ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης
ἰδὼν βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ᾽ ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
„Σύ μ᾽ οὔ τι πέρυσι, μικρὸς ὤν, ἐβλασφήμεις;“
„Ἐγὼ οὐ περυσινός, ὅς γ᾽ ἐπ᾽ ἔτος ἐγεννήθην.“
„Οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν, ἣν ἔχω, κείρεις.“
„Οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ᾽ ἐβοσκήθην.“
„Οὐδ᾽ ἄρα πηγὴν ἐκπέπωκας, ἣν πίνω;“
„Θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη.“
Τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβὼν τε καὶ τρώγων
„Ἀλλ᾽ οὐκ ἄδειπνον“ εἶπε „τὸν λύκον θήσεις,
„κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς.“

ϙ'.

Λέων καὶ νεβρός.

Λέων ἐλύσσα· τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν· „Ἡμέων ταλαιπώρων!
„τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
„ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν;“

ϙα'.

Ταῦρος καὶ τράγος.

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις, χωρὶς αἰπόλου μείνας,
τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
Ὁ δ' εἶπεν· „Οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
„Ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
„ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ,
„πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου.“

ϙβ'.

Κυνηγὸς δειλός.

Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·

δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης,
„Ὦ πρός σε Νυμφῶν," εἶπεν, „ἆρα γινώσκεις
„ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει;"
Κἀκεῖνος εἶπεν· „Ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
„αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω."
Ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούων,
„Μή μοι χαρίζου" φησί „πλεῖον, οὗ χρῄζω,
„τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς."

ϟγ'.

Λύκοι καὶ πρόβατα.

Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην,
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
Μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν· ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριός, βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας,
„Καινῆς γε ταύτης" εἶπε „τῆς μεσιτείης!
„Ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,
„δι' οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως
„ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων;"

ϟδʹ.

Λύκος καὶ ἐρῳδιός.

Λύκῳ ποτ᾽ ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε, καὶ πόνων ἄκος δοίη.
Ὁ δ᾽ ἑλκύσας, τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει.
Κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
„Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ“ φησί „τῶν ἰατρειῶν,
„κεφαλὴν λυκείου στόματος ἐξελεῖν σώην.“
Κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ·
ἀλλ᾽ ἀρκέσει σοι, μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.

ϟεʹ.

Λέων νοσήσας.

Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο, νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας·
φίλην δ᾽ ἀλώπεκ᾽ εἶχεν, ᾗ προσωμίλει.
Ταύτῃ ποτ᾽ εἶπεν· „Εἰ θέλεις με σὺ ζώειν —
„πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ᾽ ἀγρίαις πεύκαις
„κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης·
„καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ᾽ ἰσχύω·
„σὺ δ᾽ ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει,

„λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις.“
Ἀπῆλθε κερδώ· τὴν δ᾽ ὑπ᾽ ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης·
ἔκυσσε δ᾽ αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε, χρηστῶν τ᾽ ἄγγελος λόγων ἥκειν.
„Ὁ λέων,“ ἔφασκεν, „οἶδας, ἔστι μοι γείτων·
„ἔχει δὲ φαύλως κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.
„Τίς οὖν μετ᾽ αὐτὸν θηρίων τυραννήσει,
„διεσκοπεῖτο. Σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
„ἄρκτος δὲ νωθὴς, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
„τίγρις δ᾽ ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
„Ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει.
„Γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ᾽ εἰς ἔτη ζώει·
„κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,
„δένδροις ὅμοιον, κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
„Τί σοι λέγω τὰ πολλά; πλὴν, ἐκυρώθης,
„μέλλεις τ᾽ ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων.
„Τότ᾽ ἂν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
„δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
„Ταῦτ᾽ ἦλθον. Ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη. Σπεύδω
„πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ·
„χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις.
„Δοκῶ δὲ καί σε, τέκνον. Εἴ τι τῆς γραίης
„κεφαλῆς ἀκούεις, ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν
„ἐλθοῦσαν αὐτῷ, καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
„Τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
„ψυχαὶ δ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων.“
Ὣς εἶπε κερδώ. Τῆς δ᾽ ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν· ἦλθε δ᾽ εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρὸς, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.

Λέων δ᾽ ἀπ᾽ εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὔατ᾽ ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
Κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
Κἀκεῖνος ἐστέναζε τὸ στόμα βρύχων·
ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη.
Πάλιν δὲ κερδὼ καθικέτευε φωνήσας,
ἄλλον τιν᾽ εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
Ἡ δ᾽ εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην·
„Χαλεπὸν κελεύεις αὖθις, ἀλλ᾽ ὑπουργήσω."
Καὶ δὴ κατ᾽ ἴχνος, ὡς σοφὴ κύων, ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας·
ἀεὶ δ᾽ ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα,
μή πού τις ἔλαφος ᾑματωμένη φεύγει.
Τὴν δ᾽ ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἀνωδήγει,
ἕως ποθ᾽ εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. Ἡ δ᾽ ἀναιδείης
ὀφρὺν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
Ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχε νῶτα καὶ κνήμας,
χολὴ δ᾽ ἐπέζει καρδίην· ἔφη δ᾽ οὕτω·
„Σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ μ᾽, ὅποι φεύγω.
„Ἀλλ᾽, ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
„ἤν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.
„Ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις·
„ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει."
Τῆς δ᾽ οὐκ ἐτράφθη θυμός· ἀλλ᾽ ὑποβλήδην,
„Οὕτως ἀγεννὴς" φησί „καὶ φόβου πλήρης
„πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;

„Ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων
„μέλλων τ᾽ ἐγείρειν τῆς πάροιθεν νωθείης,
„ἔψαυσεν ὠτός, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
„ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
„ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις.
„Σὺ δ᾽ οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀῤῥώστου,
„βίῃ δ᾽ ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
„Καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
„λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
„βασιλέα δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
„Οἴμοι πονηροῦ δεσπότου! Τί ποιήσω;
„Ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ.
„Ἀλλ᾽ ἐλθὲ, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναίη,
„μηδ᾽ ἐπτόησο, πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.
„Ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
„οὕτω γένοιτό σοι μόνῃ με δουλεύειν,
„ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν ὁ λέων, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ εὐνοίης
„τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζῴων.“
Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαΐνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.
Ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην,
σάρκας λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων,
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ᾽ ἀγωγὸς εἱστήκει,
πεινῶσα θήρης· καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν, ἁρπάσασα λαθραίως,
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
Λέων δ᾽, ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας,
μόνην ἀπ᾽ ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει,
καὶ πᾶσαν εὐνὴν, πάντα δ᾽ οἶκον ἠρεύνα.

Κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης,
„Οὐκ εἶχε πάντως" φησί· „μὴ μάτην ζήτει.
„Ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
„ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους;"

ϟϛʹ.

Λύκος καὶ ἀρνειός.

Λύκος παρῄει θριγκόν, ἔνθεν ἐκκύψας
ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.
Κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων·
„Ὁ τόπος μ' ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχήσῃ."
Ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μηνύει·
διὰ καιρὸν ἰσχύων τι μηδεὶς γαυρούσθω.

ϟζʹ.

Λέων καὶ ταῦρος.

Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ,
καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῶν θεῶν θύειν,
τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
Κἀκεῖνος ἥξειν εἶπεν, οὐχ ὑποπτεύσας.
Ἐλθὼν δέ, καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους,
ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκεῖα πλήρη,
σφαγίδας, μαχαίρας, βουδόρους νεοσμήκτους,

πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μηδὲν ἀλλ᾽ ἢ δεσμώτην
ἀλεκτορίσκον, ᾤχετ᾽ εἰς ὄρος φεύγων.
Ἐμέμφεθ᾽ ὁ λέων, ὕστερον συναντήσας.
Ὁ δ᾽ „Ἦλθον“ εἶπε, „καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
„οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ.“

ϞΗʹ.

Λέων μνηστήρ.

Λέων ἁλοὺς ἔρωτι παιδὸς ὡραίης
παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. Τῷ δ᾽ ὁ πρεσβύτης,
οὐδέν τι δύσνουν οὐδ᾽ ὕπουλον ἐμφήνας,
„Δίδωμι γῆμαι“ φησὶ „καὶ διδοὺς χαίρω.
„Τίς οὐ δυνάστῃ καὶ λέοντι κηδεύσει;
„Φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
„σὺ δ᾽ ἡλίκους μὲν ὄνυχας, ἡλίκους δ᾽ ἡμῖν
„φέρεις ὀδόντας; Τίς κόρη σε τολμήσει
„ἀφόβως περιβαλεῖν; τίς δ᾽ ἰδοῦσα μὴ κλαύσει;
„Πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον, εἰ γάμου χρῄζεις,
„μηδ᾽ ἄγριος θὴρ, ἀλλὰ νυμφίος γίγνου.“
Ὁ δὲ πτερωθεὶς, τῇ δόσει τε πιστεύσας,
ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ᾽ ὑπὸ σμίλης
ἀπωνυχίσθη· τῷ δὲ πενθερῷ δείξας
τὴν παῖδ᾽ ἀπῄτει. Τὸν δ᾽ ἕκαστος ἠλοία,
ῥοπάλῳ τις, ἢ λίθῳ τις ἐκ χειρὸς παίων.
Ἔκειτο δ᾽ ἀργὸς, ὥσπερ ὗς ἀποθνήσκων,
γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην

σοφίῃ διδαχθεὶς, ὡς ἄμικτον ἀνθρώποις
ἐρᾷν λεόντων, ἢ λέοντας ἀνθρώπων.
Αὐτός τις αὑτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.

ϞΘʹ.

Λύκος καὶ κύων.

Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίην.
Ὁ δ᾽ αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεὶς οὕτω
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
„Ἄνθρωπος“ εἶπε „δαψιλής με σιτεύει.“
„Ὁ δέ σοι τράχηλος“ εἶπε „πῶς ἐλευκώθη;“
„Κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
„ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας.“
Λύκος δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ καγχάσας „Ἐγὼ τοίνυν
„χαίρειν κελεύω“ φησὶ „τῇ τροφῇ ταύτῃ,
„δι᾽ ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει.“

Ρʹ.

Λέων καὶ ἀετός.

Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐζήτει
κοινωνὸς εἶναι· χὠ λέων „Τί κωλύει;“
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ᾽ ἐνέχυρον εἰ δώσεις,

„τὠκύπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν.
„Πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;“

ρα΄.

Λύκος καὶ ἀλώπηξ.

Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ᾽ αὐτὸν ἐπεκάλουν. Ὁ δ᾽ ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας, τοῖς λέουσιν ὡμίλει.
Κερδὼ δ᾽ ἐπισκώπτουσα „Μὴ φρενωθείην“
ἔφη „τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης.
„Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ·
„ἐν δ᾽ αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνῃ.“

ρβ΄.

Λέων βασιλεύων δικαίως.

Λέων τις ἐβασίλευεν, οὐχὶ θυμώδης
οὐδ᾽ ὠμὸς, οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,
πρᾶος δ᾽ ἄρα καὶ δίκαιος, ὥς τις ἀνθρώπων.
Ἐπὶ τῆς ἐκείνου, φασὶ δὴ, δυναστείας
τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζῴων,
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ᾽ ἀλλήλων
τὰ ζῷα πάντα. Ὡς δ᾽ ὑπέσχον εὐθύνας
λύκος μὲν ἀρνὶ, πάρδαλις δ᾽ ἐπ᾽ αἰγάγρῳ,

ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ᾽ εἶχεν εἰρήνην,
ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν· „Ἀλλ᾽ ἐγὼ ταύτην
„τὴν ἡμέραν ἀεί ποτ᾽ ηὐχόμην, ἥτις
„καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τἀσθενῆ θήσει.“

ρϒ΄.

Λέων νοσῶν καὶ θηρία.

Λέων ἐπ᾽ ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν,
πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει,
κοίλης ἔσω σπήλυγγος ὡς νόσῳ κάμνων
ἔκειτο, δολίως, οὐκ ἀληθῶς, ἀσθμαίνων,
φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.
Θηρῶν δ᾽ ἐπ᾽ αὐλὰς ἦλθεν ἀγγέλου φήμη,
καὶ πάντες ἤλγουν, ὡς λέοντος ἀῤῥώστου·
ἐπισκοπήσων δ᾽ εἷς ἕκαστος εἰσῄει.
Τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων, ἀμοχθήτως
κατήσθιεν· γῆρας δὲ λιπαρὸν ηὑρήκει.
Σοφὴ δ᾽ ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόῤῥω
σταθεῖσα „Βασιλεῦ, πῶς ἔχεις;“ ἐπηρώτα.
Κἀκεῖνος εἶπε· „Χαῖρε, φιλτάτη ζῴων.
„Τί δ᾽ οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;
„Δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις
„παρηγόρησον, ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης.“
„Σώοιο!“ φησίν, „εἰ δ᾽ ἄπειμι, συγγνώσῃ·
„πολλῶν γὰρ ἴχνη θηρίων με κωλύει,
„ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις.“

Μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει παίσας,
ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.

ρδ'.

Κύων κωδωνοφορῶν.

Λάθρῃ κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας
ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας,
πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.
Ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων
ἠλαζονεύετ'· ἀλλὰ δὴ κύων γραίη
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „Ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;
„Οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον, οὐδ' ἐπεικείης,
„σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίας κρούεις."

ρε'.

Λύκος καὶ λέων.

Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποίμνης
ἐκόμιζεν οἴκαδ'· ᾧ λέων συναντήσας
ἀπέσπασ' αὐτοῦ. Καὶ λύκος, σταθεὶς πόῤῥω,
„Ἀδίκως ἀφείλω τῶν ἐμῶν" ἐκεκράγει.
Λέων δὲ τερφθεὶς εἶπε, τὸν λύκον σκώπτων·
„Σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη;"

ρς'.

Λέων πρᾶος.

Λέων ποτ᾽ ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,
καὶ δή, κατ᾽ εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο.
Πολὺς δ᾽ ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων
θηρῶν ὅμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ᾽ εἱστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
ἅδην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
Φίλην δὲ κερδὼ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ᾽ ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήτει.
Γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας·
ὅς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἶχεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ·
κερδοῖ δ᾽ ἑώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοῖραν.
Καὶ δή ποτ᾽ αὐτήν, προσποιητὰ σιγῶσαν,
λέων, τίν᾽ εἶχεν αἰτίην, διηρώτα,
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν·
„Κερδοῖ σοφή, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
„φαιδρῷ προσώπῳ δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον.“
Ἡ δ᾽ εἶπεν· „Ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
„πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
„οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει·
„τὰ δ᾽ ἔπειτα“ φησὶ „προσκοπουμένη κλαίω.

„Καθ᾽ ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἶτ᾽ ἄλλος
„ξένος πελάζοι, τοῦτο δ᾽ εἰς ἔθος βαίνοι,
„τάχ᾽ οὐδ᾽ ἑώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη.“
Ὁ λέων δὲ τερφθεὶς, ὡς λέων τε, μειδήσας·
„Εἶπον πιθήκῳ ταῦτα, μηδ᾽ ἐμοὶ μέμφου.“

ρζ′.

Λέων καὶ μῦς.

Λέων ἀγρεύσας μῦν ἔμελλε δειπνήσειν·
ὁ δ᾽ οἰκοτρὶψ κλὼψ, ἐγγὺς ὢν μόρου, τλήμων
τοιοῖσδε μύθοις ἱκέτευε τὸν θῆρα·
„Ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους,
„θηρῶν τε νηδὺν σαρκὶ τῶνδε πιαίνειν·
„μυὸς δὲ δεῖπνον οὐδ᾽ ἄκρων ἐπιψαῦσαι
„χειλῶν † ἀμέσσων. Ἀλλὰ, λίσσομαι, φείδου.
„Ἴσως χάριν σοι τῆσδε, μικρὸς ὤν, θήσω.“
Γελάσας δ᾽ ὁ θὴρ παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα·
καὶ φιλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις
ἐδικτυώθη, καὶ σφαλεὶς ἐδεσμεύθη.
[Κἀντεῦθεν ἀπεγνώκει ὁ θὴρ τὴν σωτηρίαν.]
Ὁ μῦς δὲ λάθρῃ χηραμοῦ προπηδήσας
στεῤῥόν τ᾽ ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας,
ἔλυσε τὸν λέοντα τοῦτο φῶς βλέψαι,
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντὶ ζωγρείας.
Σαφὴς ὁ μῦθος εὖ νοοῦσιν ἀνθρώποις,
σῴζειν πένητας, μηδὲ τῶν ἀπελπίζειν,
εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσωσ᾽ ἀγρευθέντα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Προοίμιον.

Μῦθος μέν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
Σύρων παλαιῶν ἐστιν εὕρεμ᾽ ἀνθρώπων,
οἳ πρίν ποτ᾽ ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου.
Πρῶτος δὲ πᾶσιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
Αἴσωπος ὁ σοφός· εἶπε καὶ Λίβυς θινὸς
λόγῳ Λιβύσσης. Ἀλλ᾽ ἐγὼ νέῃ μούσῃ
δίδωμι, καθαρῷ χρυσίῳ χαλινώσας
τὸν μυθίαμβον, ὥσπερ ἵππον ὁπλίτην.
Ὑπ᾽ ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης,
εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ σοφωτέρας μούσης
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον, ἢ με γινώσκειν.
Ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγω,
ἀλλ᾽ εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηΰνας,
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

ρη΄.

Μῦς ἀρουραῖος καὶ μῦς ἀστικός.

Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ᾽ ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,

ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
Ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας, μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ,
„Μύρμηκος“ εἶπε „ζῇς βίον ταλαιπώρου,
„ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων·
„ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·
„τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.
„Εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις, ἀσωτεύσῃ,
„παρεὶς ὀρύσσειν ἀσπάλαξι τὴν χώρην.“
Ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον, πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου.
Ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πλήθη,
ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρός, ἢ πίθοι σύκων,
στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων.
Ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι, καὶ παρωρμήθη,
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,
ἀνέῳξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας
στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων, τόν τε πρόξενον θλίβων.
Μικρὸν δ' ἐπισχὼν, εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας,
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης·
ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. Μῦς δ' ἀρουρείτης
„Τοιαῦτα δειπνῶν“ εἶπε „χαῖρε καὶ πλούτει,
„καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
„ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων·
„ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
„ὑφ' ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.“

ρθ'.

Κάρκινος καὶ μήτηρ.

Μὴ λοξὰ βαίνειν ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,
ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν.
Ὁ δ' εἶπε· „Μῆτερ ἡ διδάσκαλος, πρώτη
„ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ, βλέπων σὲ, ποιήσω."

ρι'.

Κύων καὶ δεσπότης.

Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἑστώσης
εἶπεν· „Τί χάσκεις; πάνθ' ἕτοιμά σοι ποίει·
„μετ' ἐμοῦ γὰρ ἥξεις." Ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
ἄρασά φησι· „Πάντ' ἔχω· σὺ δὲ στρεύγῃ."

ρια'.

Ὄνος ἅλας φέρων.

Μικρέμπορός τις, ὄνον ἔχων, ἐβουλήθη,
τοὺς ἅλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,
τούτους πρίασθαι· φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. Τῆς δ' ὁδοῦ προκοπτούσης,
ὤλισθεν ἄκων εἴς τι ῥεῖθρον ἐξαίφνης,

καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἐλαφρύνθη·
ῥᾴων δ᾽ ἀνέστη, καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
εἰς τὴν μεσόγειον. Τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἐπενετίθει τὸν φόρτον. Ὡς δὲ μοχθήσας
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρῴην,
ἑκὼν κατέπεσε· καὶ πάλιν ὅλους τήξας
γαύρως ἀνέστη κοῦφος, ὥς τι κερδήσας.
Ὁ δ᾽ ἔμπορος τέχνην ἐπινοεῖ, καὶ πλείους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους
ἐκ τῆς θαλάσσης, τούς θ᾽ ἅλας ἐμεμισήκει.
Ὁ δ᾽ ὄνος πανούργως, ὡς προσῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων, πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.
Πολλάκις ἐν οἷς τις ηὐτύχησε, καὶ πταίει.

ριβ΄.

Μῦς καὶ ταῦρος.

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. Ὁ δ᾽ ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ᾽ εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. Ἔνθεν δ᾽ ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρπει, καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
Ὁ δ᾽ ἐξαναστὰς, οὐκ ἔχων ὅ ποιήσει,

διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας·
„Οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός· ἔσθ', ὅπου μᾶλλον
„τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει."

ριγ'.

Ποιμὴν καὶ κύων.

Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δείλης,
κνηκὸν μετ' αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
Ὁ κύων δ' ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· „Πῶς σπεύδεις
„τὰ πρόβατα σῶσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν;"

ριδ'.

Λύχνος.

Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἑσπέρης ηὔχει
πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς ἑωσφόρου κρείσσων,
λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
Ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη
πνοῇ ῥαπισθείς. Ἐκ δὲ δευτέρης ἅπτων
εἶπέν τις αὐτῷ· „Βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα·
„τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει."

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

ριε΄.

Χελώνη καὶ ἀετός.

Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ᾽ αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήϋξιν εἶπεν ἀγρώσταις·
„Κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκοι!"
Τῇ δ᾽ ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα·
„Πόσον, χέλυμνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,
„ὅστις σ᾽ ἐλαφρὰν καὶ μετάρσιον θήσω;" —
„Τὰ τῆς Ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω." —
„Τοιγὰρ διδάξω," φησίν· ὑπτίην δ᾽ ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων.
Ἡ δ᾽ εἶπεν ἐκψύχουσα· „Σὺν δίκῃ θνήσκω·
„τί γάρ νεφῶν μοι, καὶ τίς ἡ πτερῶν χρεία,
„τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούσῃ;"

ρις΄.

Ἀνὴρ καὶ μοῖχος.

Νυκτὸς μεσούσης ᾖδε παῖς τις εὐφώνως.
γυνὴ δ᾽ ἀκούει τοῦδε, κἀξαναστᾶσα
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα

λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
τὸν ἄνδρ᾽ ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
κάτω μελάθρων ἦλθε, καί, θύρης ἔξω
ἐλθοῦσ᾽, ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.
Ὡνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ᾽ ἐξαίφνης,
ζητῶν ὅπου ᾽στί· κοὐκ ἰδὼν δόμων εἴσω,
μηδὲν χανών τε, καὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον,
καὶ τῇ συνεύνῳ φησί· „Μηδὲν ἐκπλήσσου,
„τὸν παῖδα δ᾽ ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους εὕδειν."
Ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. Εἶτα κἀκεῖνος,
ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, τῇδ᾽ ἐραθύμει.
Τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
κακὸν ἐπιχαίρειν ὅταν ἔχῃ τις ἐκτῖσαι.

ριζ΄.

Ἄνθρωπος καὶ Ἑρμῆς.

Νεώς ποτ᾽ αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
Καὶ ταῦθ᾽ ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
πολλῶν ἐπ᾽ αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν.
Ὑφ᾽ ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ᾽ ἐπιστάς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων
„Εἶτ᾽ οὐκ ἀνέξῃ" φησί „τοὺς θεοὺς εἶναι
„ὑμῶν δικαστάς, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων;"

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

ριη΄.

Χελιδὼν δικασταῖς συνοικοῦσα.

Ξουθὴ χελιδὼν, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·
κἀκεῖ νεοσσῶν ἑπτὰ γίνεται μήτηρ,
οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων.
Ὄφις δὲ τούτους ἑρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἑξῆς ἔφαγεν. Ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἐπεθρήνει,
„Οἴμοι“ λέγουσα, „τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης!
„Ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,
„ἔνθεν χελιδὼν ἠδικημένη φεύγει.“

ριθ΄.

Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνίτης·
σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ᾽ ἡμέραν θύων
ἔπρασσε φαύλως. Τῷ θεῷ δ᾽ ἐθυμώθη·
χαμαὶ δ᾽ ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
Χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐῤῥύη καταγείσης·

ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν· „Ἑρμεία,
„σκαιός τις εἶ, καὶ τοῖς φίλοισιν ἀγνώμων,
„ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς,
„ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἠμείψω.
„Τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσέβειαν οὐκ ᾔδειν."
Καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,
βουλόμενος ἡμᾶς νουθετεῖν πρὸς ἀλλήλους·
πλέον οὐδὲν ἕξεις, σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας·
ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφεληθείης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

ρκ'.

Βάτραχος ἰατρός.

Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,
ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,
εἰς γῆν παρελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις,
ἰατρὸς εἶναι φαρμάκων ἐπιστήμων,
οἵων τάχ' οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ' ὁ Παιήων,
ὃς Ὄλυμπον οἰκεῖ καὶ θεοὺς ἰατρεύει.
„Καὶ πῶς" ἀλώπηξ εἶπεν „ἄλλον ἰήσῃ,
„ὃς σαυτὸν, οὕτω χωλὸν ὄντα, μὴ σῴζεις;"

ρκα'.

Ὄρνις καὶ αἴλουρος.

Ὄρνις ποτ᾽ ἠσθένησε. Τῇ δὲ προσκύψας
αἴλουρος εἶπε· „Πῶς ἔχεις; Τίνων χρῄζεις;
„Ἐγὼ παρέξω πάντα σοι· μόνον σῴζου."
Ἡ δ᾽ „Ἐὰν ἀπέλθῃς," εἶπεν, „οὐκ ἀποθνήσκω."

ρκβ'.

Ὄνος καὶ λύκος.

Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἱστήκει·
λύκον δ᾽ ἰδὼν παρόντα, καὶ σαφῆ δείσας
ὄλεθρον, οὕτως εἶπεν· „Ὦ λύκε, θνήσκω,
„μέλλω δ᾽ ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω·
„σὺ μᾶλλον, ἢ γὺψ ἢ κόραξ, με δειπνήσεις.
„Χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
„ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσσας,
„ὥς μου κατέλθῃ πνεῦμ᾽ ἀναλγὲς εἰς Ἅιδου."
Κἀκεῖνος εἰπὼν „Χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης"
ὀδοῦσιν ἄκροις σκόλοπα θερμὸν ἐξῄρει.
Ὁ δ᾽ ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,
ῥῖνας, μέτωπα, γομφίους τ᾽ ἀλοιήσας.

„Οἴμοι!“ λύκος „τάδ᾽“ εἶπε „σὺν δίκῃ πάσχω.
„Τί γὰρ ἄρτι χωλοὺς ἠρξάμην ἰατρεύειν,
„μαθὼν ἀπ᾽ ἀρχῆς οὐδὲν, ἢ μαγειρεύειν;“

ρκγ΄.

Ὄρνις χρυσοτόκος.

Ὄρνιθος ἀγαθῆς ᾠὰ χρυσέα τικτούσης,
θησαυρὸν ᾤεθ᾽ ὁ δεσπότης ἀνευρήσειν
ἐν τῇσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα·
κἄκτεινε ταύτην, ἀθρόον λαβεῖν μέλλων.
Εὑρὼν δ᾽ ὅμοια τἄνδον ὀρνέοις ἄλλοις
ᾤμωζε πολλὸν ἐλπίδων ἀτευκτήσας·
πλείονος ἔρως γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

ΒΑΒΡΙΟΥ ΜΥΘΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ.

α΄.

Ὁδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια.

Ὁδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν,
ἑστῶσαν εὗρε τὴν Ἀλήθειαν μούνην,
καί φησιν αὐτῇ· „Διὰ τίν' αἰτίην, μῆτερ,
„τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν ναίεις;“
Ἡ δ' εὐθὺς πρὸς τάδ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων·
„Ὅτι, τὸ πρὶν ὅ, τι γε παρ' ὀλίγοισιν ἦν εὑρεῖν,
„νῦν εἰς ἅπαντας ἤλυθεν βροτοὺς, ψεῦδος·
„εἰ δ' ἔστιν εἰπεῖν, καὶ κλύειν βεβούλησαι·
„ὁ νῦν βίος πονηρός ἐστιν ἀνθρώπων.“

β'.

Ὄνος παίζων.

Ὄνος τις, ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα, καὶ παίζων,
τὸν κέραμον ἔθλα. Καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων
ἐπιδραμὼν κατῆγε, τῷ ξύλῳ παίων.
Ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὃς τὸ νῶτον ἤλεγχε,
„Καὶ μὴν ὁ πίθηκος ἐχθὲς," εἶπε, „καὶ πρώην
„ἔτερπεν ὑμᾶς, αὐτὸ τοῦτο ποιήσας."

γ'.

Ὀρνιθοθήρας, πέρδιξ καὶ ἀλεκτορίσκος.

Ὀρνιθοθήρᾳ φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν·
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
Ὥρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσειν,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι·
„Τὸ λοιπὸν, εἶπε, δικτύῳ τί ποιήσεις,
„ὅταν κυνηγῇς; Τίς δέ σοι συναθροίσει
„εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
„Τίνος μελῳδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;"
Ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ τὸν γεννητὴν
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἠβουλήθη.

Ὁ δ᾽, ἐκ πετταύρου κλαγγὴν εἶπε φωνήσας·
„Πόθεν μαθήσεις, πόσσον εἰς ἕω λείπει,
„τὸν ὡρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ,
„πότ᾽ ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
„Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει,
„ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;"
Κἀκεῖνος· „Οἶδας" εἶπε „χρησίμους ὥρας·
„ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον, τί δειπνήσει."

δ΄.

Ἑρμῆς γράφων ὀστράκῳ τὰς ἁμαρτίας.

Ζεὺς ὀστράκοις γράφονθ᾽ ἁμαρτίας Ἑρμῆν
ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν,
ἵν᾽ ἐρανίσας ἑκάστου τὰς δίκας πράσσῃ.
Τῶν ὀστράκων δὲ συγκεχυμένων ἀλλήλοις,
τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει
εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ᾽ εὐθύνοι.
Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν,
ἄν, θᾶσσον ἀδικῶν, ὀψέ τις κακῶς πράσσῃ.

ε΄.

Οἶς πρὸς νομέα, καὶ κύων.

Ὄϊς τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιόνδε·
„Κείρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας·

„τὸ γάλα δ' ἀμέλγων, ἐστί σοι φίλον πῆξαι·
„ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύει.
„Πλέον δ'. οὐδὲν ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ τροφὴν πᾶσαν
„τῆς γῆς ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τί σοι γεννᾷ,
„ὡραία βοτάνη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα.
„Φέρβεις δὲ τὴν κύν' ἡμῖν ἐν μέσοις ταύτην,
„τρέφων, ὁποῖα σαυτὸν, εὐθαλεῖ σίτῳ.“
Ταῦθ' ὡς ἄκουσεν ἡ κύων, ἔφη τοῖα·
„Εἰ μὴ παρήμην, κἂν μέσοις ἐπωλεύμην,
„οὐκ ἄν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἄφθονον ποίην.
„Ἐγὼ δὲ, πάντη περιτρέχουσα, κωλύω
„δρηστῆρα λῃστὴν, καὶ λύκον διωκτῆρα.“

ϛ'.

Ὄνος καὶ κυνίδιον.

Ὄνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον ὡραῖον·
καὶ ἦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης,
ἔτρωγε κριθὰς, χόρτον, ὥσπερ εἰώθει·
κυνίδιον δὲ χαρίεν ὂν, εὐρύθμως παῖζον,
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον,
ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις.
Ὁ δέ γ' ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων πυρὸν
φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην ἦγεν
** ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ δ' ὅσον χρεία.
Δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμώξας,
σκύμνον θεωρῶν ἐν ἁβρότητι πάσῃ·

φάτνης ὀνείης δεσμοὺς καὶ κάλους ῥήξας,
ἐς μέσσον αὐλῆς ἦλθ᾽, ἄμετρα λακτίζων,
σαίνων δ᾽ ὁποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν·
τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν θλάσσει,
ἅπαντα δ᾽ εὐθὺς ἠλόησε τὰ σκεύη·
δειπνοῦντα δ᾽ εὐθὺς ἦλθε δεσπότην κρούσων,
νώτοις ἐπεμβάς. Ἐσχάτων δὲ κινδύνων
θεράποντες ἐν μέσοις ἔσωσαν ὡς εἶδον,
κρανέης δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων
ἔκτεινον. Ὡς δὲ καὐτὸς ὕστατ᾽ ἐκπνεύειν,
„Ἔτλην," ἔλεξεν, „οἷα χρή με, δυσδαίμων.
„Τί γὰρ παρ᾽ οὐρήεσσιν οὐκ ἐπωλεύμην,
„βαιῷ δ᾽ ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην;"

ζ'.

Πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ.

Στικτή ποτε πάρδαλις φορεῖν ἐκαυχᾶτο
ζῴων ἁπάντων ποικιλωτέραν δέῤῥιν·
πρὸς ἣν ἀλώπηξ· „Ἀλλ᾽ ἔγωγε σῆς κρείττω
δορᾶς ἔχω καὶ ποικιλωτέραν γνώμην.

η'.

Μύρμηξ καὶ τέττιξ.

Χειμῶνος ὥρῃ σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει·

τέττιξ δὲ τοῦτον ἱκέτευσε λιμώττων
δοῦναί τι κἀυτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
„Τί οὖν ἐποίεις," φησὶ, „τῷ θέρει τούτῳ;" —
„Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ᾄδων." —
Γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τόν τε πυρὸν ἐγκλείων,
„Χειμῶνος ὀρχοῦ," φησὶν, „εἰ θέρους ηὔλεις."

θ'.

Ἀηδὼν καὶ χελιδών.

Ἀγροῦ χελιδὼν ἐξεπωτήθη μακράν·
εὗρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
Χἠ μὲν χελιδών φησι· „Φιλτάτη, ζώεις;
„Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
„Ἀλλ' ἐλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
„Σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις,
„ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις, ᾄσεις."
Τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
„Ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.
„Οἶκος δέ μοι πᾶς κἀπίμιξις ἀνθρώπων
„μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

ΒΑΒΡΙΟΥ

ΜΥΘΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

α΄.

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων,
ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι
πείνης ἄκος, δίψης τε, καὶ κακὴν τέχνην.
Οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην
ἐλέγοντο περιιόντες· τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης;

β΄.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τίκτοιτε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

γ'.

Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης.

δ'.

Νῦν γε σωθείην,
ἵν' ᾖ δίδαγμα τοῦτό μοι χρόνου λοιποῦ.

ε'.

Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης,
καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος, ἐκτεμὼν τοῖχον.

ϛ'.

Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ξόανον εἶχε κωμήτης.

ζ'.

Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν, ᾗἰ' ἀλλύειν.

η'.

Λίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταὼς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χείματος ποίην.

θ'.

Χὤπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων.

ι'.

Ἅ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου. Τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ.

ια'.

Κρεῖττον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χρειῶν,
ἢ τὸ προσέχειν ταῖς τέρψεσίν τε καὶ κώμοις.

ιβ'.

Ταῦτα δ' Αἴσωπος
ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὅντιν' οἱ Δελφοὶ
ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.

NOTAE.

Μυθίαμβοι titulus et legitur apud Suidam, et commemoratur disertis a poeta ipso in prooemio illo altero, quod legitur post fabulam 107, ubi v. 7. ait: *καθαρῷ χρυσίῳ χαλινώσας τὸν μυθίαμβον*. Quare dubitari non debet. De inscriptionibus fabularum tenendum, nullas legi in codice, nostrasque a Boissonadio esse additas. Cf. p. 8. n.

Prooemium. Post vs. 2. excidisse quaedam videntur, in quibus de altera aetate poeta egerit. — Vs. 3. cod. τῆς δὲ . . . . σης.

V. 10. *Βράγχι*, quod habet cod., per sensum abesse posse patet; Boiss. ed. II. ex conjectura: ἐλάλει δὲ δελφίς, Βράγχε, v. x. v. Possit et. ἐλάλει δὲ πόντος, Βράγχε, νηῒ καὶ ναύτῃ.

V. 12. Versus intempestivus nec ad rem faciens. Agitur enim non et de fructuum proventu spontaneo, sed solummodo de loquela animalium, arborum etc. in hoc Babrii prooemio. Quare includendus videtur.

V. 17 — 19. Sic uti dedimus, legitur locus in codice, varie tentatus ab editoribus. Ego prologum in versu 16. finitum arbitror. Ceterum si legas ἐν τῇ μνήμῃ, sensus foret hic: *Quorum* (mythorum) *si unumquemque in memoria reponere velis, praebebo tibi in argumento sententiaque fabularum dulce mel, ut possis eo melius iamborum amarorum aspera membra imbibere.* Verum enimvero quis unquam poeta versus suos amaros vocaverit, quum versus potius mel sint, quo sapientia amarior sit dulcanda atque condienda, ut eo lubentius imbibatur. Locus ergo spurius.

Fab. I. V. 5. *μὴ σπεῦδε*, sc. nimium, mecum congredi. Nam antequam pugnam ineamus, missurus tibi sum nuncium, (h. e. sagittam) qui te doceat, quid tibi sit faciendum.

V. 4. Cod. θαρσῆσαι. Nostr. Boiss., et cf. XXXI, 12.

Fab. II, v. 3. Videtur legendum: μή τις παρόντων. Cf. v. 16. Nam cod. μὴ τῶν π.

Fab. IX, 3. Cod. et Boiss. ἡδυφωνείην. Nostr. Helv. ex fabula collata.

V. 5. Cod. et edd. ἔκαμνε.

Fab. X, 2. Cod. αἰτούσης. Dativum proponit Boiss. in nota. Habent et Helv.

Fab. XI, 2. Cod. αἰτίῃ, quod penultimam brevem habet, nec sensui aptum. Nostr. Helv. Cf. XXI, 7.

Fab. XII, 4. Cod. τὸν Ἴτυλον. At eadem apud Tyrwhittum p. 189. τὸν Ἴτυν. Ac fortasse l. Ἴτυλον, omisso articulo.

V. 7. Verissime liber: ζώεις, per interrogationem efferendum: *vivis*? quemadmodum centies in comoediis quaeritur, an vivat aliquis, aut respondetur, vivere aliquem et salvum esse. Cf. Plaut. Capt. II, 2, 32. V, 3, 12. Cistell. II, 3. 30. Trin. I, 2, 18. III, 3, 44. IV, 3, 68 etc. Edd. ζώοις.

V. 15. Hunc versum codex noster omittit, habet fabula apud Tyrwhittum et al. et Boissonadius in editione altera recepit, maxime genuinum judicans. Omiserunt Helvetii, Boissonadii primam secuti. — Ceterum haec omnis fabula apud Tyrwhittum, Teucherum, Neveletum, longe simplicior, constat solummodo his nostrae versibus: 1, 2, 3, 4, 7, 8, 11, 12, 15, 19, 20, 23, 24. et vs. 7 habet χὴ μὲν χελιδὼν εἶπε· φιλτάτη, ζώοις, quod quidam appositionem judicat ad χελιδών, ζώοις dativum ratus, quum neque hirundo dici possit dilectissima animalibus, et allocutione lusciniae quam maxime opus sit. — Versu autem 24 μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει. Fabulae simpliciorem formam vide p. 85. in appendice, fab. IX.

Fab. XVIII, v. 3. Cod. σισύραν ἐκδύσει. At v. σισύρα v. 13. aperte media brevi usurpatur, uti et apud Aristophanem Nub. 10. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. Quare patet syllabam deesse ad versum. Helvetii σισύρναν ἐκδύσει. Non autem verisimile est poetam in eadem fabella duplicem formam adhibuisse. Quare cum Boisson. dedi ἀπεκδύσει.

Fab. XXVII, 2. Cod. συναγγίᾳ, quod servavit Boiss. Legitur fabula et apud Furiam (355) et Corayium, ubi ἐν συνεχείᾳ. Quidam

proposuit ἐν συναγκείᾳ, h. e. in valle cava. Nostrum ab ἄγγος deducendum, et vert. *in vasculo cavo aqua pleno.* Nam *in cava aquarum valle* dici vix posse videtur.

Fab. XXVIII. v. 6. μαλαχθὲν cod., ut suppleatur γέννημα e v. 1. Atque sic Boiss. quamquam is suppleat τέκος. Helv. μαλαχθείς, ut suppleatur ἀδελφός ex vs. 3. uti cod. Vatic.

V. 8. Recepi lectionem cod. Vat. Nam [illegible]hac codex sic: οἱ δὲ μητρί· „ παῦε, μὴ πρίου, quam tuentur editores, ideo quod apud Hesychium sit: πρίεται pro φυσᾶται. Ex nostra omnia plana et intellectu facillima.

V. 9. ἐκ μέσου ῥῆξεις. Eadem dictio legitur et XLI, 1. ἐκ μέσου νώτου διαῤῥαγῆναι.

Fab. XXIX, 8. Versus videtur spurius, quemadmodum nec metrum salvum propter λέγων, quod habet i longam. Sed et probe sufficit ad sententiam postremus, uti et alibi unus, velut 33, 25.

Fab. XXX, 1. ἐπώλει, *venum proponebat.*

V. 2. ἠγόραζον, *emturi erant.*

V. 5. οὐκ ἐπεκρίνει, quia videlicet dubius haerebat, utri rectius suam statuam venderet.

V. 9. ταλαντεύῃ, *quasi pari lance ponderas.*

V. 10. ἕν γάρ etc. *Perinde enim mihi est, an mortuum an deum me facias.* Ceterum duplex illud εἶδεν Babrius non posuit.

Fab. XXXI, 20. Codex: μόνοι θ' ἑάλωσαν αὐτόθι μυχῶν πρόσθεν, quibus cum Boiss. addidimus τῶν, reliqua ut leguntur, servavimus. Non enim opus, propter metrum mutari ἑάλωσαν, siquidem eodem rhythmo ἑάλωκεν obvium apud Aeschylum Agam. 30, et augmentum pariter hic contractione liquescit, ac centies in ἑώρακε apud Aristophanem.

Fab. XXXII, 4. Verba ἧς τίς etc. per interrogationem efferenda; (nam edd. ἧς τις οὐκ etc.) estque perinde ac si posuisset: pulcrae mulieris, qualem nemo non amaverit, qui eam nactus fuerit.

V. 7. Cod. ἡ δὲ. Suidas τὸν δέ.

V. 9. Membrana habuit: γάμου δὲ δαιτὶ δέδυτο. Boiss. γάμου δὲ δαίτῃ λέλυτο. Helvet. γάμος δὲ δαιτὶ λέλυτο.

Fab. XXXVI, 7. Codex: λεπτός τε ὢν κἀμβληχρός. Boiss. I. λεπτός τε ὢν (II: τ' ἰὼν) καὶ βληχρός. Helvetii: λεπτός τις ὢν κἀβλ.

V. 3. φηγὸς quomodo, quum quercus sit v. 1.? Adducit Boiss. Dioscoridem I, 144: ἡ φηγὸς καὶ ἡ πρίνος, εἴδη ὄντα δρυός.

V. 5. ἐλαφρὸν mirum quid sibi velit.

Fab. XXXVIII, 8. δ' post μῦθος habet cd.; omittunt Helv.

Fab. XL, 4. Codex: ἔμπροσθεν ἤδη τάχ' ὄπισθέν μου βαίνει. Boiss. ἔμπροσθεν ἤ[illegible]μου τά γ' ὄπισθέν μου βαίνει. Helv. ἔμπρ. ἤδη τάξ ὄπισθέν μου β. [illegible]s. in notis: ἔμπρ. ἤδη μου τά γ' ὄπισθέν μου β.

V. 6. πόλις codex et Helv. At Boiss. πόλιν, ut esset: *de civitate aliquis dicat.* Et in seqq. τὸν λόγον τοῦ Αἰσώπου codex, Helv. τὸν λ. τὸν Αἰσ.

Fab. XLI. Fabula ipsa nonnisi duobus constat versibus; duo autem postremi faciunt sententiam moralem; unde cum codice legendum σεαυτόν. Nam Boiss. σεαυτήν, ut postrema sint verba alius animalis ad lacertam.

Fab. XLII, 3. Helv. πρὸς αἶκόν.

V. 5. Helv. ἐξέριψε.

V. 7. Sententia: Qui potui melius cenare, qui nec nunc quidem sciam, per quam portam fuerim egressus? — Cod. ὃς οὐδὲ καὶ ἂν. Nostr. Boiss.

Fab. XLIII, 11. Cod. ἐπεὶ δὲ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην, in quibus apparet excidisse aliquid. Et Boiss. δρόμῳ ante σύνδενδρον adiecit. Reposui τινα. Helv. stellulam posuerunt.

V. 18. Cod. μηδ' αὖ.

Fab. XLV, 8. Codex τὰς δὲ ἰδίας. Boiss. τὰς δὲ σφετέρας e coni. Helvetii: τὰς δέ γ' ἰδίας. Proponit Boiss. et: τὰς δ' οἰκείας, ut corripiatur media.

V. 12. Cod. ὁ δ' αἰπόλος γελάσας. Boiss. ἀγέλαστος. Helv. γελαστός.

Fab. XLVI, 8. Eloquitur hic versus idem cum praecedente, idque eadem conjunctione. Qui si abesset, melius staret sententia, commate post θνήσκει posito. Quare includendus videtur.

V. 9. κορώνην. Videlicet cornix ex opinione veterum vivit novem aetates hominum, cervus autem quatuor vitas cornicum.

Fab. XLVII, 8. Cod. οἱ δ' οὐ γὰρ ἠδ. Em. Helv.

Fab. XLIX, 2. φρέας, φρέατος et φρέᾶτος, ut non opus fuerit mutari ἐγγὺς in σύνεγγυς.

Fab. L, 3. σὲ σωτῆρα cod. et Boiss. Helv. e conj. σε σωτήρων.

V. 14. σεσηρὸς αἰκάλλουσα. Boiss. vert. *blandiens cauda, ast labiis ringentibus.*

V. 17. εἰστήκει codex, ut intelligat se ipsam vulpes. Helv. εἱστήκειν.

V. 20, 21. suppositicii videntur.

Fab. LII, 8. Cod. ὥσειπερ αὐτὸς κάμνων. Boiss. ὥσπερεὶ καμὼν αὐτός. Mihi non videtur Babrius epimythium addidisse.

Fab. LIII, 7. εἰς ὥρας ἵκεσθαι est: vitam servare, in longius vivere.

Fab. LIV, 2. Cod. παραπλώσας, id quod esse possit: *praeternavigans* τὸ *ignorare*; h. e. Quum nollet confiteri ignorantiam suam, conditionaliter sententiam est elocutus. Quare non opus videtur mutatione. Nam Boiss. παραπλάσας. Helvetii autem obelo signarunt.

V. 3. Cod. εἶπε αὐτ'. Ad αὔτ' suppl. τέκνα.

Fab. LV, 4. ἦ τ' codex. Helv. ἦ γ'.

Fab. LVII, 11. προσελθεῖν egregie Boiss. II. Cod προσεισελθεῖν, quod Helv.

Fab. LIX, 10. ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε, ut cernens feriret; ut, si quando feriret, cerneret, quid aut quomodo feriret.

V. 14. Codex τόπους δ' ἄλλους, quibus exemit in altera editione Boiss. coniunctionem, ut esset infinitivus finalis, omissa coni. ὥστε. Ceterum dativus δεσπόταισιν pendet a praepositione in συνεξαμείβειν, ἐκδήμοις, si quando peregre abeant.

V. 17. Verba τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν nec sensu nec constructione cum reliquis congruunt, quippe praecedit imperativus, et sermo est de Momo, non de invidia. Forsitan ergo postremus tantum genuinus ex affabulatione indicandus.

Fab. LXI, 4. ἁλιπλόων cod. et Boiss. Helv. ἁλιζώων.

V. 5. Cod. ἠρέθιζεν. Boiss. in nota ex Suida: αἱρετίζω . . . . σημαίνει δὲ καὶ προαιροῦμαι. Nostr. Helv. et sensus: *praestabiliorem sua existimabat.*

Fab. LXIII, 8. οὔτ' ἂν codex. Boiss. σοί γ' ἂν e conj. Verum et negatio saepe, uti notissimum, et vero etiam coni. ἂν haud raro duplicantur.

Fab. LXIV, 8. τε abest in cod. add. Helv. — Boiss. καὶ τῶν πέλ.

Fab. LXVI, 7. μὲν ἀλλήλων habet codex. Pro quibus Boiss. τὰς ἄλλων. Helv. nostr.

Fab. LXVIII, 1. Scripsisse puto Babrium: Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύειν. Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ. Nam τοξεύειν habet codex, addito tamen simul versu altero, haud sane magnopere laudando a dictione; nam πλεῖον βάλλειν per se debiliter dictum, et deberet additum esse μοῦ. Denique τοξεύσει futurum est indicativi, quum praecedat aoristus optativi. Nimirum adiectus hic versus ab aliquo, qui non perciperet dictionem ἔλεγε μακρὰ τοξεύειν, quae recurrit et Fab. 120, v. 3. ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρὸς εἶναι κ. τ. λ. Dehinc mutatum τοξεύειν in part. τοξεύων. V. ap. Fur. 351.

V. 5. Vaticanus liber: λαχὼν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον ἐκκυκλώσας, τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἑσπέρου κήπου. Unde editores: λαχὼν δὲ Φοῖβος καὶ τὰ τόξα κυκλώσας, τὸ β. etc. Ac sane primum non apte νευρὴ vocatur χρυσῆ. Deinde non apte νευρὴν dicitur κυκλώσας, quum potius arcum dicendus esset curvare. Denique abundant ἀφεὶς πρῶτος, et magis etiam ὀξέως. Ut hic quoque additicia quaedam videantur comparere.

V. 9. Interrogationem habent Helv. Ποῦ βάλω, παῖ;

V. 8. τοῦτο habet codex, pro quo Corayus et Helv. ταὐτὸ μέτρον. Nostr. Boiss.; et sufficit, quamquam addiderim τὸ, ut μέτρον corripiatur, uti plerumque solet. Ceterum διαβαίνειν hoc loco est: *ausschreiten*, uti faciunt iaculaturi. Iupiter ergo omne illud spatium, per quod iaculatus fuerat Apollo, uno gressu emensus adstitit, dicens: Non habeo spatium, fili, quo possem sagittam mittere. Nam ultra Hesperidum hortum finis est continentis. Cf. fabulam simpliciorem apud Furiam (et ed. Tauchn.) 274. ubi est: ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν. Ceterum Babriana est apud Furiam (et ed. T.) fab. 351.

Fab. LXIX, 6. Apparet legendum ἄλλως δ' αὐτὸν pro ἄλλως δ' ἄλλον, quod habet cod. et Boiss.

Fab. LXX, 2. ἐσχάτῳ Helv. pro ἐν ἑκάστῳ, quod codex.

V. 3. κατειλήφει, captivam duxerat ex bello aliquo.

Fab. LXXI. 11. In codice χρηστὰ legitur ante πράγματ'. Transposuit Boiss. qui tamen omne hoc epimythium spurium iudicat.

Fab. LXXII, 1. Emendavi facili ductu. Nam codex habet οὐρα-

νιον πορφυρῇ κῆρυξ. Boiss. οὐρανίων ποδήνεμος κ. ex conj. Helvet. οὐρανίοισι πορφυρῇ κ.

V. 4. Cod. καὶ πάντα θεῖον ἔσχεν ἵμερον ζώων, uti et Boiss. Helvetii pro θεῖον substituerunt ἀέθλων, apostropho in πάντα posito. Ceterum in fine mirum ζώων, quum de avibus solum sermo sit, et πάντα ad πτηνὰ referatur. Ergo reponendum puto θείων.

V. 5. αἰγὶ δυςβάτου, ex petra ipsis etiam capris inaccessibili.

V. 16. ὡς Ἀθηναία, ut avis Attica. Nam Athenis Procne oriunda.

V. 21. Pro ἔφεδρος Helv. εὔθηρος, cod. ἔφηβος. Verbum ἐνεδρεύειν τινὰ v. I, 14 et LXXXV, 5. XVII, 1. et ἐφεδρεύειν XLIV, 2.

Fab. LXXIII, 1. Cod. ἄλλην, quod ferri nequit. Reposui ἀρχὴν, et seqq. transposui, ex ed. Lachm.

Fab. LXXIV, 3. ἀναπλώσας, expandens, ut 95, 2. γυῖα γῆς ἐφαπλώσας. Simplex ἁπλόω, pando, vide Fab. IV, v. 5.

V. 9. ἀφ' ὧν codex, pro quo mavult Boiss. ἐφ' ὧν. Nostr. Helv.

V. 10. εὐθὺ, h. e. statim, i. e. primus equus annos suos dedit homini; quare primis annis quilibet homo est alacrior. Mediam aetatem homini bos tribuit; quare in hac homo μοχθεῖ v. 13. φιλεργός τ' ἐστίν. Canis denique seniles annos homini dedit, quare senes morosi.

Fab. LXXV, 12. οἱ κάτω medicus de pedibus dicere videtur, quum praecedant: τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων. Revalescens contra de Inferis accipit.

V. 21. Cod. διεκλήθης, nullo sensu; quare nostram Boiss. II. et Helv.

Fab. LXXVI, 14. Cod. κἀκεῖνος αὐτόν. Nostr. Helv.

Fab. LXXVII, 2. ἰσχανῶσα dedi pro ἰχανῶσα, quod editores.

Fab. LXXXII, 3. ἔθορε cd. et Boiss. Helv. ἔκθορε ex Suida. — κοίτης codex. Boiss. κοίλης ex Suida.

V. 5. Cod. πρὸς μῦν ὁ πάντων βασιλεύων θηρίων, manco versu. Helv. βασιλεύων λέων θηρῶν, versu praeduro. Boiss. ἐμβασιλεύων τῶν θηρῶν. Ex nostra bene habet versus, tam sensu, quam rhythmo et constructione. Et excidisse v. λέων nullum dubium.

Fab. LXXXIII, 2. Sic cd. atque sensus: Quidam quotidie hordeum equi sui vendens ac potu absumens, strigili tamen et pectine equum quotidie ornabat. Fortasse tamen pro πίνων leg. πωλῶν.

V. 6. Post κόσμος additum erat γὰρ in mpto, et post ὠνήσει deerat vox trisyllaba ad versum. Boiss. σάφ' ἴσθι substituit ex ingenio.

Fab. LXXXIV, 1. Cod. κίρατι, quod et Helv. At Boiss. κίρατι.

V. 3. Cod. σαίνω, quod et Helv. Boiss. κλίνω ex cod. Voss. quo haec fabula continebatur.

V. 6. Post ἂν addidi γ'.

V. 8. σφόδρα habet cod., et est referendum ad θρασύνεθ', quare post ὢν comma ponendum, quod omittit Boiss., qui et pro σφόδρα posuit λίην, nullo cogente. Ceterum θρασύνεθ' est pro θρασύνεται, quod ipsum habet codex. Haud raro enim et syllaba ται apostrophum patitur.

Fab. LXXXV, 5. Cod. ἐνεδρεύσει. Boiss. εἰ μὴ προάξῃ. Τὴν μάχην ἐν ἑδρεύσει, iungens cum seq. διατρίβω, vertensque: sedens bellum quare prorogem, audite. Helvetii: εἰ μὴ προάξει τὴν μάχην ἐνεδρεύσει. cum puncto, nescio quomodo interpretati. Ego infinitivum esse existimo, relatum ad ἐπηπείλουν. Comminati sunt ei, nisi statim contra hostes se educeret, postea, si quando educeret, pugnam se esse fraude pessumdaturos, sponte se male in ea gesturos. Quod quis ex proposito facturi erant, male erga ducem animati, cujus interesse debebat ut vinceret, apte adhibitum verbum ἐνεδρεύειν, quod vide simili sensu I, 14. Οὔ με πλανήσεις, οὐδ' ἐνεδρεύσεις. et item Fab. XVII, 1. αἴλουρος ὄρνεις ἐνεδρεύων.

Fab. LXXXVII, 3. μεταστραφεὶς est: deinde mutato animo ablandiebatur ei tamquam amico, eum contrectans. Nec quaequam alia interpretatio admitti debet.

V. 4. Cum Boiss. delevi δ' post ἁπλοῦν. Habent Helv.

Fab. LXXXVIII. In codice Aesopiarum Vaticano χαραδριὸς principem agit personam, fabulaeque initium hoc est: Χαραδριὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοττεύων, τῷ κορυδαλῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων, καὶ παῖδας λῄου κόμαις θρέψας, et sic et in sequentibus ibi χαραδριὸς agit. Vide apud Furiam (et ed. Tauchn.) fab. 379.

V. 2. 3. In codice ab initio versus 2 legitur ὃς, et ab tertii initio καί. Quem ordinem inverterunt Helv. Ordinem codicis servat Boiss. Mihi omnino suspecta videntur verba τῷ χαραδριῷ — ἀντᾴδων, post quae deinde additum καὶ ab initio tertii versus, ab eodem interpolatore, qui ista appinxerat. Nihil enim ad rem facit illud ἀντᾴδων. Sufficiunt potius ad rem: ὃς παῖδας εἶχε etc. Appicta autem multa esse Babrio, idque maturo, nullum dubium.

Fab. LXXXIX, 4. Codex: σὺ μέ τι, omissa negatione, quia, qui recensuit, non viderat esse interrogationem. Igitur addidi. Helvetii, omisso τι dederunt: σύ μ', εἶπε, πέρναι. Verum illud εἶπε et in sequentibus omittitur.

V. 5. Codex et Boiss. ἔγωγ' οὐ περνασινὸς, ὃς ἐπ' ἔτος ἐγ. Helv. ἐγὼ οὐ π., * ἐπ' ἔτ. ἐγ. Ego addidi γ'. Ceterum ὃς apud Boiss. legitur.

V. 6. Boiss. οὔκουν — κείρεις; interrogatione. Helv. οὐκοῦν — κείρεις. uti et codex.

Fab. XCI, 4. Cod. et Boiss. ἐμβάντα. Nostr. Helv.

V. 7. Singularis sane constructio: ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γν., quamquam haud ardua intellectu. Vertit Boiss. *Nam me praetereat ille, iamque cognosces.*

Fab. XCII, 10. Post hunc versum Boiss. addit epimythium ex prosaico metricum a se factum: Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγοις μὲν ἀνδρείους ἐπιδεικνυμένους, ἔργοισι δ' ἀνικάνους ὄντας, in quo ἔργοισι dedit pro ἔργοις, et in fine ὄντας pro ἀποφαινομένους, quod codex habet. Simul tamen ipse dubitat, an affabulatio sit Babrii; quam ego manifeste credo spuriam, et a prosaico affabulatore affictam. Certe fabula aliud quid eloquitur, quam quod ille opinatur. Quare omittendum epimythion.

Fab. XCIII, 5. Cod. τὰ πάντ' ἀβληχρώδης, quod foret *debilis*, sensu non sufficiente. Nostrum habet Suidas sub ipsa voce βληχώδης, quam et Boissonadius in notis praeferre videtur.

V. 10. δι' οὓς. Supplendum ante: δι' ἐκείνους scil. lupos, propter quos etc. Quare nihil videtur excidisse.

Fab. XCV, 4. εἰ θέλεις codex, et est egregia constructio parenthetica cum anacoluthia; quam sine necessitate mutavit Boiss. scribens: ἢ θέλεις — ζώειν;

V. 12. Cod. ἴσχνασε. Boiss. ἴσαινε. Helv. ἔκνασε.

V. 31. δοκῶ δὲ καὶ σέ, scil. σπεύδειν πρὸς τὸν λέοντα: *Atque existimo et tibi properandum esse ad leonem.*

V. 84. Pro μόνῃ Boiss. dederat μόνην.

V. 87. ἀχαιίνη cervus, secundum Suidam.

Fab. C, 4. Cod. τὠκύπτερα, quod retinent Boiss. et Helv., adiecto post μὴ pronomine μοι, quod deest in codice. Nostr. ex emend. Sauppii. Cd. Vat. ταχύπτερόν σε.

V. 3. Codex: ἀλλ' ἐνέχυρον δώσεις, deficiente ad versum syllaba.

Boiss. addit πρὶν post ἐνέχυρον. Helv. nihil addiderunt, nec lacunae signum, videlicet quia et ante et post ἐνέχυρον posset excidisse aliquid. Item mancus est versus, ubicumque citatur fabula. Ego εἰ reor excidisse. Nam praecedens τί κωλύει; nihil est aliud, nisi: οὐδὲν κωλύει.

Fab. CIII, 6. Cod. et Boiss. ἐπαύλας, et constructione manca et dictione dubia. Nostr. Helv.

Fab. CIV, 7. Cod. ἐπιεικείης. Boiss. ἐπιεικείης. Helv. ἐπιεικείης.

Fab. CVI, 27. βαίνοι necessario reponendum duximus pro βαῖνον, quod Cod. et Boiss. cum Helv.

V. 29. Pro ὡς λέων, quod cd. et Boiss., Helvet. ἰλέως τε μειδήσας.

Fab. CVII, 7. ἀμίσσων habet cd.; de qua tamen lectione dubitat Boiss.; Helv. obelum praefigunt.

V. 5. Cod. θηρῶν δὲ ν. σ. τῇδε κ. Helv. θηρῶντι νηδὺν σαρκὶ τῇδε κ. Ego ad κρέπει σοι suppl. ἀγρεύειν ex v. 1, pro δὲ scribo τε, et pro τῇδε dedi τῶνδε. Ceterum tota fabula plus uno loco lacera et conturbata.

V. 10. καὶ φιλαγρευταῖς codex, praeter morem producta φι syllaba. Quare videatur aliquid excidisse.

V. 12. Sic, uti dedimus, in codice legitur versus, quem totum arbitramur suppositum, nec ad rem necessarium. Ex quo tamen Boiss. hunc refinxit: κἀντεῦθεν ὁ θὴρ σωτηρίην ἀπεγνώκει. Helvetii immutatum in textu reliquerunt, obelo signata tantum voce ἀπεγνώκει.

V. 15. τοῦτο φῶς codex, ante quae suppl. ὥστε. Helvetii proponunt τοῦ τό.

V. 16. ἀντιζωγρήσας (sic enim cd.) quomodo potuit mus, qui nunquam leonem ceperat? Igitur scrib. ἀντὶ ζωγρείας, quo nihil certius. De prosodia monendum, pluries apud Babrium *Z* non facere longam praecedentem. Cf. 95, 29.

Prooemium, praeter primum unicum quod restat de pluribus, quae fortasse Babrius scripserat, quem opus suum X libris divisisse discimus ex Suida sub v. Βαβρίας ἢ Βάβριος. Quod quare solum receperit, qui nostram collectionem adornavit, non certo liquet; hic collocavit propter literam M, a qua orditur.

V. 5. Cod. Λίβυς τινὸς λόγου Λιβύσσης, unde nostram Helv., cujus sensus: narravit et Libys poeta populo Libycum litus habitanti. Boiss. Λιβυστίνος λόγῳ Λιβύσσης. Libycae autem fabulae saepius a veteribus commemorantur, et easdem una cum Aesopicis adducit Aristoteles Rhetor. II, 20. Ἓν μὲν γάρ ἐστι παραδειγμάτων εἶδος, τὸ λέγειν πράγματα

προγεγενημένα· ἓν δὲ, τὸ αὐτὸν ποιεῖν. Τούτου δ' ἓν μὲν παραβολ[...] ἓν δὲ, λόγοι· οἷον οἱ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυκοί.

V. 16. Notandum ἐκ δευτέρου nil nisi repetitionem significare, ut hic esse possit: denuo, novum hunc librum. Cf. 95, 97. 114, 5.

Fab. CX, 4. βραδύνεις in fine omnes habent, nec quisquam quidquam adnotavit. Non autem dubium est, esse scholion ad aliud quoddam verbum spondaicum, quod poeta posuerit, quodque loco cesserit, tamquam ignotius. Igitur reposui στρεύγῃ. Nam βραδύνεις propter versum omnino locum habere nequit, nec ullo modo ferendum.

Fab. CXI, 12. Cod. πάλιν ὅλους τήξας. Helv. πάλιν πολλοὺς τήξας. Boiss. πάλιν ἄλας συντήξας. Ego nihil mutandum censui, ratus πάλιν quandoque posse produci per licentiam, et ὅλους dici pro: *paene totos.*

Fab. CXIV. Cf. fabulam apud Neveletum 246. ubi v. 6. 7. sic habent: φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα· Τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτ' ἐκλείπει. Quae sine dubio praeferenda.

Fab. CXVI. In fine fabulae a v. 14. non omnia sana videntur; et fortasse verus finis excidit.

Fab. CXXIII, 4. Cod. μέλλων λήψειν. Pro quo nostram proposuit Boissonade.

V. 1. Codex et edd. χρυσᾶ, et vs. 2. ἐνευρήσειν, pro quibus dedi χρυσία et ἀνευρήσειν.

Appendicis fab. 1. Legitur ex cod. Vatic. apud Furiam et in ed. Aesopi Tauchn. fab. 364.

V. 3. Vat. καί φησιν αὐτῇ· δι' ἣν αἰτίαν γύναι. Ego pro δι' ἣν dedi διὰ τίν' et pro γύναι posui μῆτερ.

V. 6. 7. Vat. ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος, νῦν εἰς πάντας βροτοὺς ἐλήλυθε ψεῦδος, in quibus patet inepte duplicari ψεῦδος, deinde vero, priorem versum debere continere relativum, alterum ἀπόδοσιν. Itaque pro ποτὲ dedi τὸ πρὶν, ut alii τὸ παλαιὸν; deinde addidi ὅ, τι γε, quae propter prius ὅτι omissa; et in fine posui εὑρεῖν pro ψεῦδος, quod (mirum) alii retinuerunt. Nam varii varie locum tentarunt. Levisius: ὅτι τὸ πάλαι μὲν παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος, νυνὶ δὲ πάντας ἐξελήλυθ' εἰς θνητούς. Bergerus: ὅτι πάλαι παρ' ὀλίγοισιν αἰσχρὸν ἦν ψεῦδος, νῦν δ' εἰς πάντας διῆλθε τοῦτο τοὺς θνητούς. Matthiae: ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν βροτοῖς ψεῦδος, νῦν δ' εἰς ἅπαντας ἄρ' ἐλήλυθεν ψεῦδος. et Knochius Halensis: ὅτι τοπαλαιὸν παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος, νῦν δ' εἰς

ἅπαντας ἐλήλυθε βροτοὺς ψεῦδος. Quae talia si Babrius dedisset, explodendus certe foret; quemadmodum et, si v. 3. scripsisset: *τίς; δι' ἀιτίην ποίαν* etc. nulla responsione ad *τίς*; posita.

App. fab. 2. apud Furiam et Tauchn. f. 368. Fabula plane egregia. — V. 4. *τὸν νῶτον* Vatic.

App. fab. 3. Apud Furiam et in ed. Tauchn. fab. 369.

V. 15 et 16. Pro his, quae habent edd., Vat. solummodo: *τὸν ἀρωματῆν ἀπολέσας*; Ego utrumque versum et itidem Vaticani additamentum supposititium iudico.

V. 20. Vat. *ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τι δειπνήσει.* Potest et: *ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν μοι φίλον, ὅ τι δειπνήσει.*

App. fab. 4. Furiae fab. 365. it. Tauchn.

V. 1. Vatic. od. *Ὀστράκῳ γράφοντα τὸν Ἑρμῆν ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν ταύτας σωρεύειν, ἵν' ἐρανίσας ἑκάστου τὰς δίκας ἀναπράσσῃ.* Nostr. fere Buttmannus et C. Schneiderus.

V. 4. *συγκεχυμένων* dedi ex emend. Vat. enim *κεχυμένων*, quod non sufficit ad versum.

V. 8. Vat. *τις* habet post *ἀδικῶν.*

App. fab. 5. Apud Furiam fab. 366.

V. 1. Cod. Vat. *τοιάδε.* Buttmannus *τοιαῦτα.* Scripsi *τοιόνδε.*

V. 3. Vat. *γάλα δ' ἀμέλγων,* quod varii varie tentaverunt; ego inmutatum relinquo, ideo quod fabulam omnino non genuinam existimo.

V. 5. Vat. *ἀλλὰ καὶ τροφὴ γῆς πᾶσα ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι.* Sensus esse debet: verum ipsum quoque pabulum (accus.) tibi fertilitas terrae (*τὸ εὐθαλὲς τῆς γῆς*] in montibus praebet, videlicet gramen pulcrum et roris plenum (nom.). Quare nescio, quomodo concoquant editores *τροφὴ* nominativum. Nam *τροφὴ* non *γεννᾷ*, sed *γεννᾶται.*

V. 8. Vat. *φέρβεις δ' ἂν ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην.* Emendavi.

V. 13. Vat. *Περιτρέχουσα δ' ἐγὼ πάντοθεν, κωλύω.* Quae itidem emendavi, alios nihil moratus.

App. fab. 6. Apud Furiam fab. 367. Sed neque haec genuina; quare textum Vaticanum in plerisque sine mutatione reddidi, in aliquibus leviter emendatum.

App. fab. 7. Legebatur in Aesopearum codice Bodleiano, (f. 131.) choliambis reddita a Tyrwhitto. Cujus tamen extrema dedi ex Schnei-

deri Saxonis eleganti dispositione. Nam Tyrwhittus: *Πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπεν· ἀλλ' ἐγὼ σοῦ τῆς δορᾶς ἔχω γε ποικιλωτέραν γνώμην.*

App. fab. 8. Quam ex codice fabularum Aesopearum Vossiano choliambis restituit Valckenarius.

App. fab. 9. Babrio vindicata iam ab Neveleto, Tyrwhitto, aliis, olim Gabriae habita, cui et tribuitur a Brunckio in Analectis. Eadem autem est cum Menae codicis fabula 12, sed illa brevior et multo concinnior; unde apparet, Babrii fabulas mature ab aliis esse multifariam interpolatas. De qua re quo commodius iudicari posset, breviorem hic separatim exhibere voluimus.

AD FRAGMENTA.

Fragm. 1. legitur in Tzetzae Chiliad. XIII, 257. praeter versus 3 et 4, quos exhibuit Natalis Comes Mythol. X, 5. p. 968. fonte, unde hauserit, non indicato. Ceterum fabulae argumentum fortasse idem fuit cum Phaedr. IV, 1. Cf. Coray. 241. et apud Furiam (et ed. Tauchn.) fab. 306. — Vs. 6. Tzetzes *περιἴόντες ἔλεγόν, τίς.* Bentl. *περιιόντες ἐλέγοντο.* Boiss. *περιιόντες ἔλεγον πολλά* ut esset *circumeuntes multa colligebant*; id quod sine dubio *λέγειν* h. l. esse debet. Ego Bentleianam transpositione adiuvare studui.

Fragm. 2. e Suida v. *σπελεόν.* Cf. Coray. 356. Respondet Iupiter arboribus questis quod secarentur.

Fragm. 3. apud Suidam v. *τιττυβίζετε.* Coray. 248. Sermo dubio procul de hirundine.

Fragm. 4. apud Suidam p. 2621. B. Gaisf. ubi verba; *Νῦν σωθείην, ἵν' ᾖ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου.* quae ex nostra ratione ordinavimus. Sine dubio autem locus est ex alia quapiam recensione fabulae nostrae 115. de testudine sursum ab aquila ablata, siquidem et a Suida adduntur: *παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθανούσης χελώνης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ, καὶ πεσούσης.*

Fragm. 5. Suidas sub voce *κωλώτης.*

Fragm. 6. Suidas s. v. *κωμῆται.* Sermo de asino statuam portante, adorantibusque obviis arbitrante, se ipsum celebrari veneratione, et propterea fusti mulcato ab domino suo.

Fragm. 7. Suidas: *ἠΐων.* Similitudinem dictionis habet cum fab. 88, 11; re tamen diversa.

Fragm. 8. Suid. γέρανος. Et est fragmentum fortasse ex alia fab. 65. recensione. Ταὼς ancipiti est α. Vide 65, 1.

Fragm. 9. 10. Suid. v. βουκολήσας, et Etymolog. Magn. v. πεπρωμένον. Conferenda autem Furiae fab. 187. ad quam utrumque fr. videtur pertinere.

Fragm. 11. Babrio tribuitur a Georgide in Gnomologio, quod legitur apud Boissonadium Anecdotorum Graec. Tom. I. pag. 48. et referendum sine dubio ad fabulam de cicada et formica, (quam vide in Appendice, fab. 8.) tamquam epimythium. — Versu altero liber habebat: ἢ τὸ προςέχειν τέρψεσι καὶ κώμοις. Atque pro ταῖς possit et cum Boissonadio substitui νοῦν.

Fragm. 12. Apollonius Sophista habet in Lexico Hom. sub. v. ἄειδε, quamquam Babrio non nominato. Versus agnovit ac disposuit Tyrwhittus. De Delphis cf. Plutarchum de sera numinis vindicta cap. XII.

LACHMANNIANAE VARIETAS PRAECIPUA.

Prooem. vs. 5. πέμπτης. 6. ἐπὶ τῆς δ' ἐπίσης, inclusis vss. 3—5. 10. πόντος, Βράγχε. 11. γεωργόν. 17. ὧν νῦν ἕκαστον, ἂν θέλῃς, ἐνὶ μν. μελ. σοι νῶντι (τ. ἐ. σωρεύοντι) κ. θ. 19. θηλύνας.

Fab.

1, 6. ἄνθρωπος. 15. πικρὸν ἄγγ. 16. φοβερός ἐστι.

2, 2. ποτ' ἐζήτει. 3: ἄγροικος.

3, 2. ἐπισυνάγειν. 5. κατῆξε.

5, 4. ἔκυπτ' ἐς οἴκου. 7. ἀετός. 8. ἀμφέβαινε θηλείας. 11. σε πλεῖον.

6, 4. οὐ τῶν. 6. ἤ τίν' ὦνον εὑρήσεις; 8. ἐκκύει. 13. κάσπαίρων, 15. δξέη.

8, 4. nulla interrogatione.

9, 8. τοσαῦτ'. 11. οὐ βαλόντα.

10, 5. πᾶσαν. 12. χολοῦμαι.

11, 5. τοὐμβαλόντος. 6. φλέγουσαν.

12, 1. μάκρ' ἀνεξεπωτήθη. 7. χὴ μέν.

13, 14. incluso. 15 post 18 posito. 16. νυκτὸς ἔννυχος. 17. ἀγρότιν τέρπει. 27. ὅταν τις οἷς ἂν εὐθενῶν ὀφθῇ, τούτ. τ. αὖθις ὧν συνοικήσῃ.

14, 4. τοῦ δ' ἔτ' ὄντος.

17, 6. ζῶντος εἶχεν αἰλούρου.

18, 3. ἂν ἐκδύσαι. 4. δ' ἐφύσα. 11. τὴν ἕλην.

19, 1. παρ' αἰώρῃ. Cod. παρωρείη. Scrib. παρωρείης ἀπεκρ. 6. ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα, οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας, ex Suida.

20, 7. κεντρίζε.

21, 5. πολλὰ γῆν ἀροτρεύσας.

22, 12. ἔθηχ' ἑκάστην. 13. ἀεὶ γὰρ ἕν γε τ. 16. ἀεὶ γὰρ ἕν γε δ. ἀναλοῦται. Cod. γυμνοῦται.

23, 5. λοιπὸν π., εἰ λάβοι γε. 11. ἐκφοβουμένους.

27, 4. ὧν σ. 7. qui versus ex Furia additus a Boiss., deest in cd. et L.

28, 2. αὐτῶν. Cod. αὐτόν. Fur. αὐτόσε. 8. μητρί· παῦε, μὴ πρίου.

30, 9. σὺ δή, λέγοντα, 10. ἦ γάρ με.

31, 12. post 15 posito. 13. τοίχων.

32, 7. τὸν δέ.

36, 2. post 3 posito. 3. ἐνῆκε.

38, 1. ἀγρίαν. 9. ὑπ' ἀνθρώπων.

42, 8. ποίαν ἠλόων μ' ἐγίνωσκον.

43, 6. τὰ γαῦρ' ἐποπτεύει. 11. ἐπεὶ δὲ δὴ σ.

45, 3. ἁδρῇ χιόνι. 12. γελοῖος.

46, 3. ἑτοιμην. 7. ὁ δὲ πένης κατεσκλήκει, μή πω κορώνην κ. τ. λ.

47. 8. οἱ δ' οὐ γάρ. 15. μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρ.

48. 6. μουπιλιχμήσῃς.

49, 7. ἢ πταίῃ.

50, 16. sqq. Ἔρρωσο τοίνυν, καὶ τὸν ὅρκον οὐ φεύξῃ. ἐρρυσάμην σε, φησίν. ἀλλὰ μιμνήσκου. φωνῇ μ. etc.

52, 3. θυμὸς εἶλε.

53, 4. ἐγώ σε νὴ τὸν Πᾶνα, φησί. 7. ἐπ' αὐτοῖς εἴθε μή.

54, 2. ὁ θύτης δ' ἁγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας. 8. τοῦτ' ἴδω.

55, 4. εἶτ' ὄνος.

56, 9. τά γ' αὐτ.

57, 4. σχέδην — μέρος τι τῶν ἀνδρῶν. 6. τῶν Ἀραβίων.

59, 12. βλέποις ἐς τὸν πέλας τί β. 14. omisso δ'.

60, 4. τρυφῆς.

61, 4, ἁλιπλώων. 6. τά τ' εἶχον. 9. ἐξολεῖτε.

63, 8. ὦ τᾶν, παράσχοι. 9. ἅ γε. 12. εἰ θύσεις.

64, 9. incluso.

65, 1. Ἤριζε γέρανος εὐφυεῖ ταῷ τεφρῇ.

66, 4. *κρεμύσαι τένοντος.* 6. *ἥτις ἦν πλέη μείζω.*

68, 1. *τοξεύων,* 2 non incluso.

69, 1. *λαγωὸν λασιόπουν ἀναστ.* 2. *κύων ἐδίζητ'.*

70, 2. *ἐφ' ἅπασι πόλεμος ἐσχάτῳ παρῆν κλήρῳ.* 2. *ἦν χαρεὶς κατειλ.* 5. *ἕπεται δ' ἔτ' αὐτῇ* 6. *μήτ' οὖν.*

71, 2. *ἐκ πρώρης.* 11. *ὅτι πολλὰ χρηστὰ πρ. αἱ κ. χρήσεις.*

72, 1. *οὐρανοῖο.* 4. *καὶ π. θείων ἔσχεν ἵμερον δώρων.* 12. *καθύγρων.*

73, 1. *ἴκτινος ἀρχὴν ὀξέην ἔχει κλ.*

74, 9. *τῶν ἐθῶν.*

75, 2. om. *γάρ.* 4. *ὧδ' ἀτεχνής.* 6. *οὐκ ἐξαρῶ σε, φ., ο. ἐνεδρεύσω.* 14. *πιόντες.* 16. *ἐπὶ τῷ βραβεύειν.*

76, 6. *τόθ' ὁ κλεινὸς ἵππος.* 9. *δύστηνος.* 10. *ἱππείην.* 12. *σάλπιγξ τ' ἐφώνει π.* 14. *κἀκεῖνος.*

80, 4. *μὴ καταγέλαστον, μή τι πυῤῥίχην π.*

81, 2. *ἐμοί.*

82. 8. *ἔθορε.* 5. *πρὸς μῦν ὁ παντ. θηρίων τυραννεύων.* 8. *χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν* e Suida.

83, 5 — 7 omissis.

84, 1. *κέρατι.* 3. *καὶ κλίνω.*

85. 5. *εἰ μὴ προάξει τὴν μάχην, ἐνεδρεύσειν.* 14. *ἀλλ' οἱ μ.*

86, 8. *σκώπτουσα* „*μεῖνον.*"

87, 3. *μετασταθεὶς δ' — ὡς φίλῳ ψεύσων.*

88, 17. *ὥρη νῦν ἐστὶν ὄντως, π., ἐκ τόπων φ., ὅτ' αὐτὸς ἅμα κοῦ φ. π.*

89, 4. *οὐ σύ μέ τι.* 5. *περυσινός εἰμ', ἐπ' ἔτος ἐγ.*

91, 4. *ἐμβαίνοντα κέρασιν.*

95, 29. *μὴ πάλαι.* 47. *κερδοῦν ἱκέτευε.* 55. *ἂν ὡδήγει.* 59. *ἐπέσχε νῶτα κ. κν.* Cod. *ἐπέσχεν ὦτα.* 61. *μ' ὅποι.* Cod. *με, καὶ φ.* 66. *ἐτράφθη.* C. *ἐτέρφθη.* 85. *οἶδεν* pro *ὁ λέων.* 90. *παντοίην.* 91. *ἔγκατα λαφύσσων.*

97. 2. *μητρὶ τῇ θεῶν.* 6. *χαλκία.*

98, 9. *κλαύσῃ.* 19. *ἀνθρώπους.*

100, 3. *ἢ δώσεις* interrog.

102, 3. om. *ἄρα.* 7. Puncto post *ἀλλήλων* posito, *Τὰ ζῶα πάντα δ' ὡς ὑπ.* 8. *δέ γ' αἰγάγρῳ.*

103, 4. *δόλιον, οὐκ ἀληθές.* 5. *ἄγγελος.* 17. *σώοιο.* Cod. *ζώοιο.*

104. 7. *τοῦτον ἠπιεικείης.*

105, 4. *ἀφεῖλου.*

106, 8. *λιτὴν τιθεὶς.* 15. *ὅπερ εἶλεν.* 16. *κερδῷ,* uti omnes et cod. 30. *εἶπεν· πιθ.*

107, 5. *θηρῶντα — τῇδε.* 7. *ἄμεινον.* 10. *φηλαγρευταῖς.* 12. omisso. 15., *τοῦ τὸ φῶς βλ. ἐπ.* 16. *ἀντιζωγρήσας.* 17. *εὐνοοῦσιν.* 18. *μηδ' ἐτῶν.*

Prooemium. V. 2. *παλαιόν.* 4. *φασίν.* 5. *Λιβυστῖνος λόγους Λίβυσσιν:* 7. *ᾄδω κεκρυφάλῳ χρυσέῳ χ.* 12. *ἡμῖ.*

108, 16. *ἀλφ. πήρη.* 27. *ἀρουρίτης.*

110, 4. *σὺ δ' ὑβρύνῃ.*

111, 8. *μεσόγεων.* 10. *ἔτ' ἐπετίθει.* 12. *δόλους τεύξας.* 14. *τέχνην τιν' ἐπινοῶν πλ.* 16. *ἅλας μεμείωκει.*

112, 5. omissa *δ'.*

115, 12. *καὶ τίς ἦν.*

116, 8. *ἀνήρ.* 10. *ἀμηχανῶν τε.* 12. *εἰς δόμους ἐλθεῖν.* 14. *χῆδ' ἐρ.* 16. *κακόν ἐστι δαίρειν.*

117, 10. *ὑμῶν εἶναι δικ.*

118, 8. *ἀπεθρήνει.* 11. *φεύγω.*

119, 1. *τεχνητός.*

120, 4. *ἰατρός εἰμι.*

121, 1. *παρκύψας.* 4. *ἂν ἀπ.*

122, 10. *θερμός.*

123, 1. *χρυσᾶ.* 2. *ὁ δεσπ. θησ. ὤιεθ' εὑρήσειν.* 4. *ἀθρόων μένων λῆψιν.*

Praeterea epimythia poetica inclusit fabularum 5. 13. 21 — 24. 29. 31. 43. 47. 50. 52. 56. 60. 71. 72. 79. 81. 82. 84. 85. 87. 94. 96. 98. 103. 111. prosaria itidem omnia e textu removit.

INDEX.

Ἄγαλμα Ἑρμοῦ, Μῦθ. ριθ'.
Ἀηδὼν καὶ χελιδών, ιβ'.
Ἀθηναῖος ἀνὴρ καὶ Θηβαῖος, ιε'.
Αἴλουρος καὶ ἀλεκτρυών, ιζ'.
Αἰπόλος καὶ αἶγες, με'.
Αἰπόλος καὶ αἶξ, γ'.
Ἀλεκτορίσκοι, ε'.
Ἁλιεὺς αὐλῶν, θ'.
Ἁλιεὺς καὶ ἰχθύδιον, ϛ'.
Ἁλιεὺς καὶ ἰχθύς, δ'.
Ἀλώπηξ καὶ δρυτόμος, ν'.
Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος, πα'.
Ἀλώπηξ ὀγκωθεῖσα, πϛ'.
Ἀνὴρ καὶ μοιχός, ριϛ'.
Ἀνὴρ μεσοπόλιος καὶ δύο ἐρώμεναι, κβ'.
Ἄνθρωπος, ἵππος, βοῦς καὶ κύων, οδ'.
Ἄνθρωπος καὶ ἀλώπηξ, ια'.
Ἄνθρωπος καὶ Ἑρμῆς, ριζ'.
Ἄνθρωπος σὺν δυσὶ πήραις, ξϛ'.
Ἀπόλλων καὶ Ζεύς, ξη'.
Ἄραψ καὶ κάμηλος, η'.
Ἄρκτος καὶ ἀλώπηξ, ιδ'.
Βάτραχος ἰατρεύς, ρκ'.
Βόες, κα'.
Βοηλάτης καὶ ἅμαξα, νβ'.
Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς, κ'.
Βοηλάτης ταῦρον ἀπολέσας, κγ'.
Βορέας καὶ Ἥλιος, κη'.
Βότρυς καὶ ἀλώπηξ, ιθ'.
Βοῦς καὶ ὄνος, νε'.
Βοῦς καὶ φρῦνος, κη'.
Γαλαῖ καὶ μύες, λα'.
Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη, λβ'.
Γαλῆ συλληφθεῖσα, κζ'.
Γάμοι Ἡλίου, κδ'.
Γέρανος καὶ ταώς, ξε'.
Γεωργὸς δίκελλαν ἀπολέσας, β'.
Γεωργὸς καὶ γέρανοι, κϛ'.
Γεωργὸς καὶ θάλασσα, οα'.
Γεωργὸς καὶ πελαργός, ιγ'.
Γεωργὸς καὶ υἱοί, μζ'.
Γεωργὸς καὶ ψᾶρες, λγ'.
Δάμαλις καὶ ταῦρος, λζ'.
Δελφῖνες καὶ καρκίνος, λθ'.
Διὸς πίθος, νη'.
Δούλη καὶ Ἀφροδίτη, ι'.
Ἐλάτη καὶ βάτος, ξδ'.
Ἔλαφος καὶ κυνηγέται, μγ'.
Ἔλαφος νοσῶν, μϛ'.
Ἐργάτης καὶ Τύχη, μθ'.
Ἑρμῆς καὶ κύων, μη'.
Ἑρμοῦ ἅμαξα καὶ Ἄραβες, νζ'.
Εὐνοῦχος καὶ θύτης, νδ'.
Ζεὺς καὶ πίθηκος, νϛ'.
Ζεύς, Ποσειδῶν, Ἀθηνᾶ καὶ Μῶμος, νθ.

INDEX.

'Ημίονος, ξβ'.
Ἥρως, ξγ'.
Θεῶν γάμοι, ο'.
'Ιατρὸς ἄτεχνος, οε'.
'Ικτῖνος, ογ'.
'Ιππεὺς καὶ ἵππος, οϛ'.
Ἵππος γέρων, κθ'.
Ἵππος καὶ ἄνθρωπος, πγ'.
Ἵππος καὶ ὄνος, ζ'.
Κάμηλος, μ', π'.
Καρκίνος καὶ μήτηρ, ρθ'.
Κόραξ καὶ ἀλώπηξ, οζ'.
Κόραξ νοσῶν, οη'.
Κορυδαλλὸς καὶ νεοσσοί, πη'.
Κύνες καὶ λύκοι, πε'.
Κυνηγὸς δειλός, ϟβ'.
Κυνηγὸς καὶ ἁλιεύς, ξα'.
Κύων καὶ δεσπότης, ρι'.
Κύων καὶ λαγωός, πζ'.
Κύων καὶ μάγειρος, μβ'.
Κύων καὶ σκιά, οθ'.
Κύων κωδωνοφορῶν, ρδ'.
Κώνωψ καὶ ταῦρος, πδ'.
Λαγωοὶ καὶ βάτραχοι, κε'.
Λαγωὸς καὶ κύων, ξθ'.
Λέων βασιλεύων δικαίως, ρβ'.
Λέων καὶ ἀετός, ρ'.
Λέων καὶ ἀλώπηξ, πβ'.
Λέων καὶ μῦς, ρζ'.
Λέων καὶ νεβρός, ϟ'.
Λέων καὶ ταῦρος, ϟζ'.
Λέων μνηστήρ, ϟη'.
Λέων νοσήσας, ϟε'.
Λέων νοσῶν καὶ θηρία, ργ'.
Λέων πρᾷος, ρϛ'.
Λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς, λ'.
Λύκοι καὶ πρόβατα, ϟγ'.
Λύκος καὶ ἀλώπηξ, νγ', ρα'.
Λύκος καὶ ἀρνειός, ϟϛ'.
Λύκος καὶ ἀρνίον, πθ'.
Λύκος καὶ γραῦς, ιϛ'.
Λύκος καὶ ἐρῳδιός, ϟδ'.
Λύκος καὶ κύων, ϟθ'.
Λύκος καὶ λέων, ρε'.
Λύχνος, ριδ'.
Μῦς ἀρουραῖος καὶ μῦς ἀστικός, ρη'.
Μῦς καὶ ταῦρος, ριβ'.
Μῦς πεσὼν ἐν χύτρᾳ, ξ'.
Ὄναγρος καὶ λέων, ξζ'.
Ὄνος ἅλας φέρων, ρια'.
Ὄνος καὶ λύκος, ρκβ'.
Ὄρνεις καὶ κολοιός, οβ'.
Ὄρνις καὶ αἴλουρος, ρκα'.
Ὄρνις χρυσοτόκος, ρκγ'.
Παῖς ἐσθίων σπλάγχνα, λδ'.
Πεύκη, λη'.
Πίθηκοι, λε'.
Ποιμὴν καὶ κύων, ριγ'.
Προοίμιον, σελ. 1. 69.
Σαύρα, μα'.
Ταῦροι καὶ λέων, μδ'.
Ταῦρος καὶ τράγος, ϟα'.
Τοξότης καὶ λέων, α'.
Φηγὸς καὶ κάλαμος, λϛ'.
Χελιδὼν δικασταῖς συνοικοῦσα, ριη'.
Χελώνη καὶ ἀετός, ριε'.
Χήρα καὶ πρόβατον, να'.

